

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ δὲ Ναβερύ, μετὰ εἰκόνων (συνέχεια) μετάφρασις Σ. Τ.— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ — ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΝ, διήγημα Edouard Gourdon, μετάφρασις Αισώπου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΣΤ'

Ἡ τύψις τοῦ συνειδέτο.

Τὴν ἐπομένην ἀπὸ τοῦ χοροῦ ἐκείνου ἡμέραν, ἡ κυρία Κουρσού, πλήρης γλυκυπικρῶν ἀναμνήσεων, μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ πατρὸς τῆς.

— "Ἄν με ἀγαπᾶς, τῷ εἶπεν, ἔλθε νὰ φύγωμεν τὸ ταχύτερον ἀπὸ τοὺς Παρισίους καὶ νὰ μεταβῶμεν εἰς Haussois.

— Ὁ ἀναχωρήσωμεν ἀπόψε, ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ κύριος Μεϊλλάκ.

Ἡ Αὐγουστίνη ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων, χωρὶς νὰ ἀποχαιρετίσῃ τὰς φίλας τῆς, διότι ἐφοβήτο μὴ συναντήσῃ παρ' αὐταῖς τὸν πρίγκηπα Ὀρλώφ. Διαρκοῦντος δὲ τοῦ ταξιδίου τῆς, ἦτο εἰς ἄκρον περιλυπῆς· δάκρυα θερμὰ ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Μόνος δὲ ὁ Θεὸς ἐδύνατο νὰ γνωρίζῃ ἂν ταῦτα προήρχοντο ἐξ ἔρωτος ἢ ἐκ λύπης.

Ἐν τούτοις, φθᾶσα εἰς Haussois, δὲν παρέλειψε νὰ ἐκδηλώσῃ πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς αἰσθήματα ἀγάπης καὶ, οὕτως εἰπεῖν, μετανοίας διὰ τὴν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἀπουσίαν τῆς, ἅτινα ἐπανεφέρον τὴν γαλήνην ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Βενιαμίν. Εἰς τοῦτο δὲ ἡ Αὐγουστίνη ἐπέτυχε θαυμασίως.

Ὁ κύριος Μεϊλλάκ, χάρις εἰς τὰς περιποιήσεις τῆς θυγατρὸς του καὶ τοῦ συζύγου τῆς, ἀνέλαβε σχεδὸν τὰς δυνάμεις του. Ὅτε δὲ, ἀναρρώσας σχεδὸν ἐντελῶς, κατήρχετο τοῦ δωματίου του καὶ περιεργάζετο ἐπιμελῶς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ κυρίου Κουρσού, δὲν ἐδύνατο νὰ ἀποκρύψῃ τὴν χαρὰν του διὰ τὰς φιλανθρώπους καὶ εὐεργετικὰς ιδέας τοῦ γαμβροῦ του, τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον οὐδέποτε ἐνόμιζε τοσοῦτον μέγα, ὅσον πράγματι ἦτο. Καὶ τότε μόνον ἠννόησεν ὅτι δύο τινὰ εἰσιν ἀνώτερα καὶ αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης· ἡ ἀγαθοεργία καὶ ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη.

Τὸ ἔμφυτον δ' ἐκείνου φίλτρον, τὸ ὁποῖον ἠσθάνετο διὰ τὸν κύριον Κουρσού, πάραυτα

μετεβλήθη εἰς βαθὺν σεβασμὸν, διαβλέπων ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὸν ἀνθρωπὸν, ὅστις ἐπέδιώκε τὸ καλὸν ἀνευ ματαίων ἐπιδείξεων καὶ ὁ ὁποῖος τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἄλλου ἐθεώρει ὡς ἰδίαν εὐτυχίαν.

Ἐνεκὰ δὲ τῆς πεποιθήσεώς του ταύτης, ἦν ἐσχημάτισε διὰ τὸν κύριον Κουρσού, δὲν ἔπαυεν ὀμιλῶν περὶ αὐτοῦ πρὸς τὴν θυγατέρα του, ἀνυψῶν αὐτὸν μέχρι τρίτου οὐρανοῦ.

— Πολλοί, ὀμιλοῦντες περὶ ποιήσεως, τῇ ἔλεγεν, ἐκθειάζουσι τὸ πνεῦμα ἀνθρώπων τινῶν, οἱ ὁποῖοι γράφουσιν ᾠδὰς τινὰς ἢ καὶ ἀπλοὺς στίχους. Παραδέχομαι ὅτι ἡ ποίησις εἶνε ζωηρὰ μὲν, ἀλλ' ἀπλῆ ἀπεικόνισις τῶν αἰσθημάτων τῆς καρδίας, διότι ταῦτα ἐκφράζουσιν ἀπλῆν ἐπιθυμίαν, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ιδεῶν. Ποῖόν ποτε ποίημα ἀπετύπωσε καὶ συνάμα ἐπραγματοποίησε τοιαύτας ιδέας, ὁποίας ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς συνέλαβε καὶ πράγματι ἔφερεν εἰς πέρας; Ποῖα ἔσματα δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα φέρονται καθ' ἑκάστην εἰς τὰ στόματα τοσοῦτων οἰκογενειῶν, αἱ ὁποῖαι ὀρεθίζουσιν εἰς αὐτὸν τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ὑπαρξίν των; Τὸ κατ' ἐμέ, ἡ θεωρία εἶνε μὴδὲν ἀπέναντι τῆς ἐνεργείας καὶ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος φροντίζει διὰ τοῦ λόγου διὰ τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν ἠθικὴν σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος, εἶνε πολὺ κατώτερος ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐπιδιώκει τοῦτο διὰ τῶν ἔργων.

Ἡ Αὐγουστίνη δὲν ἀντέλεγεν εἰς τὸν πατέρα τῆς ἀπεναντίας ἠσθάνετο ἀπερίγραπτον χαρὰν, ἀκούουσα αὐτόν, ἐπαινοῦντα τὸν σύζυγόν τῆς. Ἄλλως τε ὁ κύριος Κουρσού ἐδείκνυτο εἰς αὐτὴν τοσοῦτον ἀγαθός, ὥστε ἦτο ἀδύνατον εἰς τὴν Αὐγουστίνην νὰ μὴ φαίνεται καὶ αὐτῇ εὐγνώμων καὶ περιποιητικὴ πρὸς αὐτόν.

Ὅχι ἦττον ἀνησυχία τις ἐφαίνετο πάντοτε ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς. Διαρκούσης τῆς ἐν Παρισίοις διαμονῆς τῆς, ἠγόρασεν ἐπὶ πιστώσει παρὰ πλείστων ἐμπόρων διάφορα πολύτιμα εἶδη, οἴτινες, ἅμα τῇ ἐκ Παρισίων ἀναχωρήσει τῆς, ἔπεμψαν αὐτῇ εἰς Haussois τοὺς λογαριασμούς των. Ἡ Αὐγουστίνη, ὅτε ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων, ἀφῆκε μὲν οὐκ ὀλίγα χρῆμα, λίαν δυσανά-

λογα πρὸς τὴν θέσιν τῆς, ἀλλ' ἐλθοῦσα εἰς Haussois, δὲν ἠθέλησε νὰ ζητήσῃ χρήματα παρὰ τοῦ συζύγου τῆς, ὅπως ἐξοφλήσῃ αὐτά, ὡκονόμει δὲ τὰ μᾶλλον ἐπείγοντα, ὅπως ἐδύνατο τοὔτέστιν ἐπλήρωσε πρῶτον ἐξ ἰδίων τῆς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐδύνατο ν' ἀποκρύψῃ, μὴ θέλουσα, εἴτε ἐξ ὑπερηφανίας, εἴτε ἐξ ἀπλοῦ ἐγωΐσμου, νὰ φανερώσῃ αὐτὰ εἰς τὸν κύριον Κουρσού.

Ἄλλ' ὅτε ἡ Αὐγουστίνη ἐνόησεν ὅτι ὁ ἐπιστάτης τοῦ κυρίου Κουρσού εἶχε διαταγὴν παρ' αὐτοῦ νὰ ἐλαττώσῃ ἐφ' ὅσον ἐδύνατο τὰς ἡμερησίας δαπάνας ἐν γένει καὶ νὰ πωλήσῃ τοὺς πλεονάζοντας ἵππους χάριν οἰκονομίας, τότε συνησθάνθη τὴν θέσιν τῆς καὶ προσεπάθει ν' ἀνεύρῃ τὸν τρόπον, δι' οὗ καὶ αὐτῇ ἐδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς τοῦτο.

Καὶ τότε κακεντρέχῃς τις ιδέα διήλθε τοῦ νοῦς τῆς.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ διατηρῶμεν ἐδῶ νοσοκομεῖα διὰ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ σχολεῖα καὶ φάτνας διὰ τὰ μικρὰ παιδία; Εἰς κἀνὲν ἐργοστάσιον οἱ ἐργάται δὲν πληρώνονται τόσον ἀκριβὰ ὅσον εἰς τὸ ἰδικὸν μας καὶ πρέπει λοιπὸν δι' αὐτὸ νὰ ἔχωμεν καὶ τόσα ἄλλα βάρη, νὰ γυροκομῶμεν τοὺς γέροντας, νὰ νοσηλεύωμεν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ νὰ ἐκπαιδεύωμεν τὰ τέκνα των; Δι' ὅλα αὐτὰ χρειάζονται τοὐλάχιστον δέκα χιλιάδες φράγκων κατ' ἔτος.

Ἡ Αὐγουστίνη ἐτόλμησε νὰ θέσῃ ὑπ' ὄψει τοῦ κυρίου Κουρσού τὸ ζήτημα τοῦτο.

— Δὲν ζημιόυμαι καθόλου, ἀγαπητή μου, διὰ τὰς τρέλας αὐτάς, ὅπως σὺ τὰς ὀνομάζεις· ἀντὶ νὰ δαπανῶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου δέκα πέντε χιλιάδας φράγκων, δαπανῶ μόνον πέντε. Διὰ τῆς οἰκονομίας κατορθοῦνται ὅλα.

Μετὰ τοῦτο, ἡ κυρία Κουρσού ἐπρότεινεν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς νὰ πωλήσῃσι τὸ προσεχὲς φθινόπωρον ἐν μικρὸν δάσος, ὅπως οἰκονομήσῃσι χρήματα.

— Καὶ διατί; τῇ εἶπεν ὁ κύριος Κουρσού μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος. Μήπως ἔχεις ἀνάγκην χρημάτων; Δὲν το πιστεύω· ἀλλὰ καὶ παλιν ἂν ἔχῃς ἀνάγκην, εἰμπορεῖς ἐλευθέρως νὰ μοί το εἶπῃς. Τὰ κτήματά μου, τὰ δάση μου καὶ τὰ δένδρα

μου εἶνε οἱ ἀχώριστοι φίλοι μου. Ἄν ἤ-
ξευρες πόσαι ἀγαθαὶ ἰδέαι ἐπήλθον εἰς τὸν
νοῦν μου, ὅσαις ἐκαθήμην ὑπὸ τὴν σκιὰν
τῶν δένδρων μου! Τὰ ἀγαπῶ, διότι
αὐτὰ μ' ἐπαρηγόρουν κατὰ τὰς στιγμὰς
τῶν θλίψεων καὶ ἀγωνιῶν μου, καὶ αὐτὰ
μόνα ὑπῆρξαν οἱ μάρτυρες τῶν πρὸς τὸν
Ἵψιστον προσευχῶν μου. Ἡ ζωὴ των συν-
δέεται ἀναποσπαστως μετὰ τῆς ζωῆς μου.
Πρὶν νὰ σ' ἴδω, ὑπέφερα ἐν τῇ μοναξίᾳ καὶ
τῇ ἀποθαρρύνσει καὶ πάντοτε ἐπανεύρι-
σκον τὴν γαλήνην, περιπλανώμενος κατὰ
τὰς σκιεράς ἐκείνας δειδροστοιχίας τῶν
δασῶν, περὶ τῶν ὁποίων πρὸ ὀλίγου ἔλεγες.

— Θεέ μου! εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη, ἀλλὰ
δὲν ἤξευρες ὅτι, μετὰ παρέλευσιν πολλῶν
ἐτῶν, τὰ δένδρα χάνουσι τὴν ἀξίαν των;

— Διὰ τοὺς ξυλεμπόρους καὶ, ἀλλ' ὄχι
δι' ἐμέ. Αὐτὰ τὰ ἀρχαῖα στελέχη μὲ γου-
τεῦσιν. Τί χαρὰ! νὰ τα βλέπῃς ἀνθίζοντα
τὴν ἀνοιξίν, εἰ, δὲ τὰς πυκνάς κορυφάς
των νὰ σχηματίζωσι τὰ πτηνὰ τὰς φω-
λεὰς αὐτῶν! . . .

— Αἱ! ἄς τ' ἀφήσωμεν τώρα αὐτά,
εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη.

— Ἔστω, ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ πρῶ-
τον ἀντικείμενον. Ἐχεις ἀνάγκην χρη-
μάτων;

— Θεέ μου, ἀπήντησεν ἡ Αὐγουστίνη,
καὶ καὶ ὄχι· ἐδῶ εἰς τὸ Haussois δὲν ἐ-
ξοδεύω σχεδὸν τίποτε, ἀλλ' εἰς τοὺς Πα-
ρισίους ἐξώδευσα ἀρκετὰ καί. . .

— Πολὺ καλὰ, αὔριον θὰ σοὶ δώσω
τρεῖς χιλιάδας φράγκων.

Ἡ Αὐγουστίνη ἐνηγκαλίσθη ἀπὸ καρ-
δίας τὸν σύζυγόν της.

— Ἀλλὰ δὲν φαίνεσαι εἰλικρινῆς εἰς
ἐμέ, τῇ εἶπεν ὁ κύριος Κουρσὺ, δὲν μ' ἐνό-
ησες, φαίνεται, ἀκόμη!

— Γνωρίζω πόσον εἶσαι καλὸς δι' ἐμέ
καὶ δὲν θέλω νὰ καταχρῶμαι τῆς καλω-
σύνης σου.

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ Αὐ-
γουστίνη ἦτο εἰς ἄκρον παιδρά. Τὴν ἐ-
παύριον ἐπεψεν εἰς τὴν μοδίσταν της χί-
λια πεντακόσια φράγκα καὶ ἄλλα τόσα
εἰς τὴν κομμώτριάν της. Ἐπὶ δέκα πέντε
ὅλας ἡμέρας ἡ Αὐγουστίνη ἦτο ἤσυχος.
Ὁ κύριος Κουρσὺ, βλέπων αὐτὴν τοσού-
τον φαιδρὰν καὶ περιχαρῆ, ἠγάλλετο ἐν-
δομύχως καὶ ἐδιπλασίαζε τὰς πρὸς αὐτὴν
περιποιήσεις του. Ἀλλὰ, δυστυχῶς, μετ'
οὐ πολὺ, ἡ Αὐγουστίνη ἐπανεπέσει ἀίφνης
εἰς τὴν προτέραν μελαγχολίαν της. Ἐπι-
στολαὶ τινεὶ ἐκ Παρισίων κατέστησαν αὐ-
τὴν σκεπτικὴν. Τοῦτο δὲ ἠνάγκασεν αὐ-
τὴν νὰ ζητήσῃ προκαταβολικῶς παρὰ τοῦ
συζύγου της ἕξ μηνῶν ἐπιχορήγησιν.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ σοὶ ἀρνηθῶ τίποτε,
ἀγαπητὴ μου, τῇ εἶπεν ὁ κύριος Κουρσὺ,
ἀλλὰ σοὶ ὁμολογῶ ὅτι τοῦτο φέρει ἀνω-
μαλίαν εἰς τὰς ὑποθέσεις μου. Δὲν θέλω
νὰ σ' ἐπιπλήξω διὰ τοῦτο, ἀλλὰ σκέψου
ὅτι διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ θεάτρου, τὴν
ἐπισκευὴν καὶ τὴν ἐπίπλωσιν τῆς οἰκίας
μας, τὰς διασκευὰς καὶ τόσα ἄλλα ἐ-
δαπάνησα ἑκατὸν εἰκοσι χιλιάδας φράγκων,
τὰς ὁποίας δὲν ἐξώδευσα ἀπὸ τὰ κέρδη,
ἀλλ' ἀπὸ τὸ κεφάλαιον. Μία τοιαύτη ζωὴ

ἀν διαρκέσῃ ἐπὶ πέντε ἔτη θὰ με κατα-
στρέψῃ καθ' ὅλοκληρίαν. Εἶσαι νέα χαρίεσσα,
ὠραία, ἂν καὶ ὀλίγον φιλάρεσκος. ὑποθέτω
ὅτι ἔκαμες χρῆν, τὰ ὁποία πρέπει νὰ πλη-
ρώσω. Μὴ ἐρυθρίξῃς διὰ τοῦτο· ὁ σύζυγός
σου εἶνε ὁ καλλίτερος φίλος σου. . . Θὰ ἐρ-
γασθῶ διὰ νὰ ἀναπληρώσω τὴν ζημίαν. Θέ-
λω μόνον νὰ μου εἴπῃς ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Ὅλην τὴν ἀλήθειαν! νὰ ὁμολογήσῃ εἰς
τὸν σύζυγόν της τὸν ἐν Παρισίοις πολυ-
δάπανον βίον της, νὰ τῷ εἴπῃ τὸ πρὸς τὸν
ἀδαμαντοπώλην καταπληκτικὸν χρέος της,
δὲν ἤσθανετο ἀρκούσας δυνάμεις πρὸς
τοῦτο! Καὶ ἔπειτα, εἶχεν ἀκόμη προθεσμίαν
τριῶν μηνῶν. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο
ἐδύνατο νὰ οἰκονομήσῃ τὸ πρᾶγμα. Ὁ
Βενιαμὶν τὴν ἠγάπα τόσο, ὥστε θὰ τὴν
ἐσυγχώρει. . . Ὡς ἐκ τούτου ἡ Αὐγουστίνη
εἶπεν αὐτῷ μετὰ συστολῆς ὅτι ἐχρεώσῃ
δέκα καὶ ὀκτὼ χιλιάδας φράγκων.

Ὁ κύριος Κουρσὺ ἔμεινεν ἀναυδος.

— Ἄλλ' εἶσαι τρελλή, ἀγαπητὴ μου!
τῇ εἶπε δέκα ὀκτὼ χιλιάδας φράγκων!
ὀκτὼ χιλιάδας φράγκων περισσώτερα ἀπὸ
τὴν ἐπιχορήγησίν σου, τὴν ὁποίαν κατ' ἔ-
τος σοὶ δίδω, ἐνῶ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔλα-
βες τρεῖς χιλιάδας φράγκων; δηλαδὴ ἐ-
πάνω κάτω τριάκοντα χιλιάδας φράγκων
εἰς τὸ διάστημα ἐνὸς χειμῶνος, τὰ ὁποία
ἐδαπανήθησαν εἰς τὰς τρέλας σου!

— Ἐ! καὶ τί μ' αὐτό! εἴμεθα πλούσιοι,
εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη.

— Ὁ ἔμπορος οὐδέποτε εἰμπορεῖ νὰ
λέγῃ ὅτι εἶνε πλούσιος· μία στάσις πλη-
ρωμῶν ἢ μία χρεωκοπία ἐνὸς τραπεζίτου
δύνανται νὰ τον καταστρέψωσι. Πρόσθεσον
τώρα εἰς ὅλα αὐτὰ καὶ τὰ ἔξοδα, εἰς τὰ
ὁποία μὲ ὑποβάλλουσιν αἱ τρέλαι σου.

— Ἀλλὰ διατί δὲν προσπαθεῖς ν' αὐ-
ξήσῃς τὰ ἔσοδά σου; ἠρώτησεν ἡ Αὐγου-
στίνη.

— Καὶ πῶς;

— Παίζω εἰς τὸ Χρηματιστήριον.

— Διὰ νὰ καταστραφῶ ἐντελῶς, ἂν δὲν
μ' εὐνοήσῃ ἡ τύχη. Εἰς τὸ Χρηματιστή-
ριον παίζουσι τὰ χρήματά των ἐκεῖνοι, οἱ
ὅποιοι δὲν ἀπέκτησαν αὐτὰ διὰ τοῦ ἰδρω-
τος τοῦ προσώπου των. Καὶ ἔπειτα, διὰ
νὰ παίξῃ τις, πρέπει νὰ μένῃ διαρκῶς εἰς
Παρισίους.

— Δὲν θὰ δυσηρεστούμην ποσῶς διὰ
τοῦτο.

— Καὶ νὰ ἐγκαταλείψω τὸ Haussois;
— Τί με μέλει· μὴ πως εἶμαι ἐγὼ ἐρ-
γοστασιάρχης!

— Ἄλλ' εἶσαι σύζυγός μου! Καὶ ὡς
τοιαύτη, ἔχεις καθῆκον νὰ θεωρῆς τὰ συμ-
φέροντά μου ὡς ἰδικὰ σου συμφέροντα.
Δὲν ἔχεις παράδειγμα τὴν Λαύραν, τὴν
κυρίαν Βαρθιέ, ἢ ὁποία ἐγεινεν ἀληθῆς
χωρική ἀφ' οὗ ἠνόησεν ὅτι τὰ συμφέ-
ροντα τοῦ συζύγου της ἀπῆτουν νὰ μένῃ
εἰς τὴν ἐξοχὴν; Βλέπεις πῶς συμμερίζε-
ται τὴν ζωὴν του καὶ πῶς τὸν βοηθεῖ εἰς
τὰς ἐργασίας του! Βλέπεις πόσον οἱ τρό-
ποι της καὶ ἡ ζωὴ της τὸν ἐνθαρρύνουσι
καὶ πῶς συλλογίζεται τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέ-
σματα μιᾶς τοιαύτης ζωῆς!

— Ἡ Λαύρα εἶνε ἐξαίρετος νέα, τὸ πα-

ραδέχομαι, εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη δεικτικῶς.
Ἐπρεπε νὰ νυμφευθῆς ἄλλην γυναῖκα ἀπὸ
ἐμὲ πλέον οἰκονόμον καὶ σεμνήν. Ἐγὼ εἶ-
μαι σπάταλος καὶ φιλάρεσκος, τὸ ὁμολογῶ,
καὶ λυποῦμαι πολὺ δι' αὐτό. Ἐπρεπεν ὁ-
μως νὰ με σπουδάσῃς πρὶν νὰ με νυμφευ-
θῆς. Οἱ ἐσπευσμένοι γάμοι ποτὲ δὲν εἶνε
καλοὶ.

— Διὰ ποίους ὀμιλεῖς, Αὐγουστίνη;

— Ὅμιλῶ δ' ἡμᾶς. Δὲν ἠλπίζον ποτε
ὅτι, νυμφευομένη ἕνα πλούσιον ἐργοστα-
σιάρχην, θὰ μ' ἐκλείνει εἰς αὐτὴν τὴν φυ-
λακὴν καὶ θὰ ἐπρωτίμα καλλίτερον τοὺς
ἐργάτας τοῦ ἡ ἐμέ.

— Ὅσῳ δι' αὐτὸ ἔχεις ἄδικον, Αὐγου-
στίνη. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀγαπῶ τὴν
ζωὴν αὐτὴν, διὰ τὴν ὁποίαν σὺ ὀμιλεῖς
περιφρονητικῶς καὶ ἢ ὁποία μοῦ ἀποφέ-
ρει τὰ χρήματα, τὰ ὁποία σὺ ἐξοδεύεις ἀ-
φειδῶς. Ἀγαπῶ τοὺς ἐργάτας μου, διότι
καὶ αὐτοὶ μὲ ἀγαπῶσι καὶ μὲ ὑπολήπτον-
ται, μερικὸς δὲ ἐξ αὐτῶν ἠναγκά-
σθη ν' ἀποβαλῶ, διότι εἶδον εἰς αὐ-
τοὺς ἀρχὰς διαφθορᾶς, τὴν ὁποίαν ἐν-
επαύσησεν εἰς τὴν καρδίαν αὐτῶν τὸ κακὸν
παράδειγμα σου καὶ αἱ ἰδιοτροπίαί σου.

Μέχρι σήμερον ἡ μόνη μου χαρὰ ἦτο νὰ
ἰκανοποιῶ τὰς φαντασίας σου, ὅσῳ κατα-
στρεπτικαὶ καὶ ἂν ἦσαν αὐταί, ὅσῳ καὶ
ἂν ἔβλεπον ὅτι θὰ με καθίστων ἐντὸς ὀλί-
γου δυστυχῆ. Τώρα ὅμως ἀναγκάζομαι
μετὰ λύπης μου νὰ σοὶ εἴπω ὅτι πρέπει νὰ
παραιτηθῆς ἀπὸ ἐκείνας τὰς συνήθειας ἰ-
διοτροπίας σου, διότι ἄλλως θ' ἀναγκα-
σθῶ νὰ λάβω τὰ μέτρα μου, διότι δὲν θ'
ἀνεχθῶ ποτὲ νὰ ἴδω, πρὸς χάριν σου, κατ-
εστραμμένον τὸν οἶκόν μου καὶ σὲ αἰωνίως
δυστυχῆ. Σκέψου καλὰ ὅτι σοὶ λέγω καὶ
προσπάθησον νὰ ἐξοδεύῃς ὀλιγώτερα. Ὁρ-
κίσου μοι ὅτι, ἅμα πληρωθῶσι τὰ χρέη
σου, δὲν θὰ ὑποπέσῃς πλέον εἰς τοιαῦτα
σφάλματα.

— Οἱ λόγοι σου εἶνε πολὺ πικροί.

— Ἐχεις ἄδικον, Αὐγουστίνη.

— Ἀλλὰ δὲν πειράζει, προσέθηκεν ἡ
Αὐγουστίνη χαμηλοφώνως. Πῶς εἰμπορεῖ
τις ν' ἀπαιτηθῇ ἀπὸ ἕνα ἐργοστασιάρχην
νὰ ἔχῃ τοὺς τρόπους καὶ τὰς ἰδέας ἐνὸς
πρίγκηπος. . .
Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Βενιαμὶν ἀνε-
σκήρτησεν.

— Ἰσως, εἶπε θλιβερῶς. Ἄλλ' ἔχω τὸ
δικαίωμα νὰ ἦμαι πλέον ὑπερήφανος διὰ
τὴν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν ἔχω, διότι τὴν
ἀπέκτησα διὰ τοῦ ἰδρωτός τοῦ προσώπου
μου, ἢ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι εἶνε ἐκ γυνετῆς
πλούσιοι. Ἐκαστον χρυσοῦν νόμισμα, ἔ-
καστον τραπεζογραμμάτιον εἶνε δι' ἐμέ
ἀκριβῆ καὶ πολυτίμη, διότι τὰ ἀπέκτησα
διὰ τοῦ κόπου μου καὶ τῶν ἀγρυπνιῶν
μου. Πρόσεξε λοιπὸν καλὰ μήπως μετανο-
ήσῃς καὶ χύσης δάκρυα, τὰ ὁποία τότε
δὲν θὰ σε ὠφελήσουν.

— Λοιπὸν μὲ ἀγαπᾶς ἀκόμη, ὡς πρό-
τερον;

— Σὲ ἀγαπῶ τόσο, ὅσον δὲν εἰμπορεῖς
νὰ το ἐννοήσῃς. Σήμερον ὅμως μ' ἐλύπη-
σαν πολὺ οἱ λόγοι σου.

— Σ' ἐλύπησαν! ἀνέκραξε μετὰ πικρίας

ἡ κυρία Κουρσού. Εἶσαι λοιπὸν καὶ σὺ ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι νομίζουσιν ὅτι αἱ ἐπιθυμίας μας, αἱ ἰδέαι μας, αἱ θελήσεις μας εἶνε μεμολυσμένα καὶ νοσώδεις! Ὄταν λυπώμεθα διὰ τὰς μικροπρεπεῖς ἐπιπλήξεις σας καὶ τὰς ἀρνήσεις σας, δὲν εἶσθε ἀξιοὶ νὰ ἐμβαθύνετε εἰς τ' ἀπόκρυφα τῆς καρδίας μας, καὶ ὡς ἐκ τούτου δυσχεροῦσθε καὶ διαφεύγουσι τῶν χειλέων μας λέξεις πικραῖ, αἱ ὁποῖαι σὰς λυποῦσιν! Ἄ! ἔννοῶ! ἐάν σας μεμφθῶμεν ὅτι δὲν μας ἀγαπᾶτε, ἢ σας ἀπευθύνωμεν, ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην παρατήρησιν, ὅτι οἱ τρόποι σας εἶνε σκληροὶ καὶ ὅτι δὲν μας μεταχειρίζεσθε ὅπως κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ γάμου μας, δυσχεροῦσθε ἀμέσως διὰ τοῦτο καὶ νομίζετε ὅτι θέλομεν ἐκ προθέσεως νὰ σας λυπῶμεν! Ὄταν δέ, ἀπαυδήσασαι ὡς ἐκ τῆς ἀδιαφορίας σας καὶ τῆς ψυχρότητός σας, τεινώμεν τὸ οὖς εἰς γλυκυτέρας φωνάς, ὀργίζεσθε καθ' ἡμῶν καὶ δὲν ἔχετε τὸν κοινὸν νοῦν νὰ σκεφθῆτε ὅτι τοῦτο εἶνε ἰδικὸν σας λάθος! Ἡ γυνὴ δὲν ὁμοιάζει πρὸς ἀσθενῆ, ὅπως φρονοῦσι πολλοί, εἶπεν ὁ Μισελέ, ἀλλ' εἶνε ὃν αἰσθαντικόν, τοῦ ὁποίου τὰ αἰσθήματα πρέπει τις νὰ καθοδηγῇ.»

Τὸ μέτωπον τοῦ κυρίου Κουρσού συνωφρώθη παραδόξως. Ἡ Αὐγουστίνη παρετήρει αὐτὸν ἀπαθῶς, παίζουσα διὰ τῶν μικρῶν αὐτῆς χειρῶν μὲ τοὺς κροσσούς τοῦ σκίμποδος, ἐφ' οὗ αὕτη ἐκάθητο. Οἱ σαρφεῖς καὶ ἀληθεῖς λόγοι, τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγου ἤκουσεν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ συζύγου τῆς, ἐν ἀκαρεῖ ἀφύπνισαν πάντα τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἐμφωλεύοντα ἄγρια πάθη. Τὸ ὄνομα τοῦ Ὁρλώφ ἤχησεν αἰφνης ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς, ὡς ἤχος παράτονος μουσικῆς. Καὶ τότε ἀνεμνήσθη τῆς καλλονῆς αὐτοῦ, τῶν εὐγενῶν του τρόπων, τοῦ μελωδικοῦ ἤχου τῆς φωνῆς του, καὶ ἰδίως τοῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπεδείξατο πρὸς αὐτήν, καὶ ἐμέμφθη ἐαυτὴν ὅτι ἐγκατέλειπε τοὺς Παρισίους, χωρὶς ν' ἀποχαιρετίσῃ αὐτόν. Ἐρριψε βλέμμα ἀποστροφῆς πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς, διότι εὕρισκεν αὐτὸν ἀσχημον καὶ ἀηδῆ, εἶτα δέ, ὑψώσασα τοὺς ὤμους, ἔβαλε βαθὺν στεναγμόν.

— Ἡξεύρεις ὅτι πολὺ μὲ λυπεῖς, τῆ εἶπεν ὁ κύριος Κουρσού.

— Διότι σοὶ λέγω ὅτι δὲν με ἀγαπᾶς;
— Ἀλλὰ σὺ εἶσαι ἡ ζωὴ μου, Αὐγουστίνη.

— Ἡ ζωὴ σου, αὐτὸ μόνον! Ἐχόρτασα πλέον ἀπὸ ὠραίας λέξεις, θέλω γεγονότα! Ἄν μὲ ἠγάπας, θὰ ὑπήκουες εἰς ὅ, τι σοὶ ἔλεγον, καὶ τότε βεβαίως θὰ σοὶ ἐπίστευον. Ἄλλ' ἀφοῦ μ' ἐπιπλήτεις δι' ἐν φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμα ὡς ἐκ περισσοῦ, ἢ δι' ὀλίγα ἐπὶ πλέον τρίχαπτα, τί θὰ ἔλεγες ἂν σοὶ ἐζήτηουν νὰ μοὶ ἀγοράσῃς καὶ πολυτιμα εἶδη;

— Ἀλλὰ δὲν μοὶ ἐζήτησές ποτε τοιαῦτα, τὸ ὁμολογῶ.

— Μπα! εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη περιφρονητικῶς, καὶ ἔπρεπε νὰ σοὶ το εἶπω. . . Ἄκουσον, Βενιαμίν! τότε μόνον θὰ πιστεύσω ὅτι μὲ ἀγαπᾶς, ὅταν μοὶ δώσῃς

ἐκατὸν χιλιάδας φράγκων διὰ ν' ἀγοράσῃς ἐν ἀδαμαντίνον βραχιόλιον ἢ ἄλλο τι πολυτίμον εἶδος.

— Αὐτὸ ποτὲ δὲν θὰ το κάμω, φίλη μου, ὄχι διότι ἔλαβον σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ μὴ ὑπακούω πλέον τυφλῶς εἰς τὰς ὀρέξεις σου, ἀλλὰ διότι δὲν μοὶ το ἐπιτρέπει ἡ κατὰστασίς μου.

— Ἡ κατὰστασίς σου! στοιχηματίζω ὅ,τι θέλεις ὅτι τὸ ταμεῖόν σου κλείει πολλὰ ἑκατομμύρια.

— Δὲν σοὶ λέγω ὄχι; ἀλλὰ τὰ χρήματα ταῦτα εἶνε προωρισμένα διὰ τὴν ἐργασίαν μου. Καὶ ἔπειτα, ἀγαπητή μου, ἡ γυνὴ δὲν πρέπει νὰ ἐξαγοράζῃ τὸν ἔρωτα τοῦ συζύγου τῆς δι' ἀδαμαντῶν καὶ διὰ πολυτίμων λίθων.

Ἡ Αὐγουστίνη συνωφρώθη.

— Αὐτὸ πρέπει νὰ το συζητήσωμεν, εἶπεν.

— Ὅχι, καλλίτερον εἶνε νὰ κλείσωμεν τώρα ἀμέσως τὴν εἰρήνην.

— Ὅχι, θὰ σοὶ δώσω προθεσίαν. . .

— Ἄκουσον, αὔριον δός μοι ὅλους τοὺς λογαριασμούς σου, οἱ ὅποιοι εἶνε ἀπλήρωτοι, καὶ μὴ φοβηθῆς τίποτε. Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας θὰ ἦνε πληρωμένα ὅλα τὰ χρέη σου.

Ἡ Αὐγουστίνη ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς.

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου ἐφάνη προσηνῆς καὶ μειδιῶσα.

Πολλαὶ ἡμέραι παρήλθον ἔκτοτε. Ἡ Αὐγουστίνη, γνωρίζουσα ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας ἔληγεν ἡ προθεσίμια τοῦ ἀδαμαντοπώλου τῆς, καὶ ἄλλων ἔτι λογαριασμῶν, ἐπεφόρτισε τὴν Ἰουλίαν νὰ ἐπιβλέπῃ μετὰ προσοχῆς πάντα ξένον, ὅστις ἤθελεν ἔλθει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συζύγου τῆς, ἀλλὰ νὰ τον ὀδηγήσῃ εἰς τὰ δωμάτιά τῆς.

— Πολὺ καλὰ, κυρία, θὰ ἔχω τὸν νοῦν μου; ἀλλ' ἐάν καμμία ἐπιστολή. . .

— Ποῖος σοὶ εἶπε δι' ἐπιστολήν, ἀνέκραξεν ὀργίλως ἡ Αὐγουστίνη; ἐδῶ πρόκειται περὶ ἄλλων σπουδαιωτέρων. . .

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Θὰ διαθέσω ἐξακισχίλια σκούδα, ἐν ἀνάγκῃ, εἶπεν ὁ δ' Ἐπερών. Διάβολε! ἐάν θὰ γίνῃ, νὰ γίνῃ τὸ πρᾶγμα καὶ νὰ μὴ διαφύγῃ ὁ Βουσύ.

— Ἐχετε τοιοῦτους ἀνθρώπους; εἶπεν ὁ Αὐριλύ.

— Ἐχω διαφόρους ἀέργους, ἀφεθέντας στρατιώτας, μπράβους, ἀνταξίους τῶν δολοφόνων τῆς Ἐνετίας καὶ τῆς Φλωρεντίας.

— Ἄριστα! ἄριστα! πλήν προσέξατε.

— Εἰς τί;

— Ἐὰν ἀποτύχῃς, θέλῃς καταδώσει ὑμᾶς.

— Ἐχω τὸν βασιλέα ὑπὲρ ἐμοῦ.

— Εἶναι κατὶ, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς δὲν θέλει ἐμποδίσῃ τὸν Βουσύ τοῦ νὰ σὰς φονεύσῃ.

— Τοῦτο εἶναι ὀρθόν, ὀρθότατον, εἶπεν ὁ δ' Ἐπερών, σκεπτόμενος.

— Ἡδυνάμην νὰ ὑποδείξω ὑμῖν ἐν μέσον, εἶπεν ὁ Αὐριλύ.

— Λέγε, φίλε μου, λέγε.

— Ἄλλ' ἴσως δὲν θελήσῃτε νὰ ταυτίσῃτε τὴν ὑπόθεσιν ὑμῶν.

— Οὐδέν, δυνάμενον νὰ διπλασιάσῃ τὰς πιθανότητας τῆς ἐπιτυχίας, ἀποστρέφομαι.

— Λοιπὸν! ἐχθρὸς τις τοῦ ὑμετέρου ἐχθροῦ εἶναι ζηλότυπος.

— Ἄ! ἄ!

— Ὄστε κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ὥραν. . .

— Κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ὥραν. . . τελείωνε λοιπὸν!

— Τείνει κατ' αὐτοῦ παγίδα.

— Ἐπειτα;

— Ἀλλὰ στερεῖται χρημάτων, ἐνῶ, δι' ἐξακισχιλίων σκούδων, θὰ ἐτελείωνε τὴν ἰδικὴν του καὶ τὴν ἰδικὴν σας ὑπόθεσιν. Δὲν πιστεύω νὰ διεκδικήτε τὴν τιμὴν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου.

— Ἀπ' ἐναντίας, ἐπιθυμῶ μάλιστα νὰ μείνω ἄγνωστος.

— Ἀποστείλατε, λοιπὸν, τοὺς ὑμετέρους ἀνθρώπους ἐπὶ τόπου καὶ αὐτὸς θέλει χρησιμοποίησιν αὐτούς.

— Πρέπει ὅμως νὰ τον γνωρίσω, ἐάν ἐπι οἱ ἀνθρωποὶ μου δὲν θὰ γνωρίσωσιν ἐμέ.

— Θὰ τὸν ἴδῃτε σήμερον τὴν πρωΐαν.

— Ποῦ;

— Εἰς τὸ Λουῆβρον.

— Εἶναι, λοιπὸν, εὐπατριδῆς;

— Ναί.

— Αὐριλύ, ἐντὸς τῆς ἡμέρας τὰ ἐξακισχίλια σκούδα θὰ τεθῶσιν εἰς τὴν διαθέσιν σου.

— Ἀπεφασίσθη ὀριστικῶς;

— Ἀμετακλήτως.

— Λοιπὸν εἰς τὸ Λουῆβρον.

— Εἰς τὸ Λουῆβρον.

Εἶδομεν, ἐν τῷ προηγούμενῳ κεφαλαίῳ, ὅτι ὁ Αὐριλύ εἶπε τῷ δ' Ἐπερών :

— Ἦσυχάσατε, ὁ κύριος δὲ Βουσύ δὲν θέλει μονομαχήσει μεθ' ὑμῶν αὔριον.

ΠΒ'

Ἡ λιτανεία.

Ἄμα τῷ πέρατι τοῦ προγεύματος, ὁ βασιλεὺς εἰσῆλθε μετὰ τοῦ Σχικῶ εἰς τὸν κοιτῶνά του, ὅπως περιβληθῇ ἱμάτιον μετανοούντος, ἐξῆλθε δ' ἀνυπόδητος, περιεζωσμένος σχοινίον καὶ μὲ τὴν κουκούλαν τοῦ ράσου καταβιβασμένην ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, οἱ αὐλικοὶ εἶχον ἐνδυσθῆ ὁμοίως.

Ὁ καιρὸς ἦτο ἐξαισίος καὶ αἱ ὁδοὶ ἦσαν ἐπεστρωμέναι δι' ἀνθέων· ἐγένετο λό-

γος περί τῶν λαμπρῶν βωμῶν τῶν Μονῶν. καί ἰδίως περί τοῦ ὑπὸ τῶν μοναχῶν τῆς ἁγίας Γενοθέφρας ἰδρυθέντος ἐν τῇ κρύπτῃ τοῦ παρεκκλησίου.

Ἄπειρον πλῆθος λαοῦ ἴστατο ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ, ἣτις ἦγεν εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ βασιλέως ὠρισμένους τέσσαρας σταθμούς, ἦτοι εἰς τὴν μονὴν τῶν Ἰακωβίνων, τῶν Καρμηλιτῶν, τῶν Καπουκίνων καὶ τῶν Γενοθεφρίων.

Προεπορεύετο ὁ κληρὸς τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ Ὠζρόα. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων ἔφερε τὰ Ἀχραντα Μυστήρια. Μεταξὺ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἐβάδιζον ὀπισθοβατοῦντα παιδία, κινουντα θυμιατήρια, καὶ κορασιδες, ρίπτουσαι ρόδα.

Εἶπετο ὁ βασιλεὺς ἀνυπόδητος, ὡς εἴπομεν, παρακολουθούμενος ὑπὸ τῶν τσσαρῶν φίλων του, ἐπίσης ἀνυποδήτων καὶ ρασσοφορούντων.

Παρηκολούθει καὶ ὁ δουξ δ' Ἀνζιού, ἀλλ' ἐν τῇ συνήθει περιβολῇ του καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ πάντων τῶν Ἀνδεγαυῶν αὐλικῶν του, ἀναμειγμένων μετὰ τῶν ἐν τέλει τοῦ στέμματος, οἵτινες εἶποντο τοῦ πρίγκηπος, κατὰ τὴν τάξιν, ἣτις ἐκάστη εἶχεν ὀρισθῆ ὑπὸ τῆς ἐθιμοτυπίας.

Μετὰ τούτους, παρηκολούθουν οἱ πολῖται καὶ ὁ λοιπὸς λαός.

Εἶχεν ἤδη παρέλθει ἡ πρώτη μεταμσημβρινή ὥρα, ὅτε ἡ λιτανεὶα ἐξεκίνησεν ἐκ τοῦ Λούβρου.

Ὁ Κριλλίων καὶ οἱ Γάλλοι φρουροὶ ἤθελον ν' ἀκολουθήσωσι τὸν βασιλέα, ἀλλ' οὗτος ἔνευσεν αὐτοῖς, ὅτι ἦτο περιττόν, ἐπομένως ἔμεινον νὰ φρουρῶσι τὸ ἀνάκτορον.

Ἦτο σχεδὸν ἡ ἕκτη ἐσπερινή ὥρα, ὅτε, μετὰ τοὺς διαφόρους σταθμούς, ἡ κεφαλὴ τῆς λιτανείας διέκρινε τὴν ὀδοντωτὴν στοὰν τῆς ἀρχαίας μονῆς καὶ τοὺς Γενοθεφρίους μοναχοὺς, ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ἰσταμένου τοῦ ἡγουμένου, τεταγμένους ἐπὶ τῶν τριῶν βαθμίδων αὐτῆς, ὅπως ὑποδεχθῶσι τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

Κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Καπουκίνων τελευταίου σταθμοῦ πορείαν μέχρι τῆς μονῆς τῆς Ἁγίας Γενοθέφρας, ὁ δουξ δ' Ἀνζιού, αἰσθανθεὶς κόπῳ, ἠτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως τὴν ἄδειαν ν' ἀπέλθῃ εἰς τὸ μέγαρόν του, τὴν ὁποίαν ἄδειαν ὁ βασιλεὺς ἐχορήγησεν αὐτῷ.

Τότε, οἱ εὐπατρίδαι του ἀπεχώρησαν τῆς λιτανείας καὶ συναπῆλθον μετ' αὐτοῦ, ὅπως ὑπερηφάνως καταστήσωσι γνωστόν, ὅτι παρηκολούθουν αὐτὸν καὶ οὐχὶ τὸν βασιλέα.

Τὸ ἀληθές ὅμως εἶναι, ὅτι τρεῖς αὐτῶν, μέλλοντες νὰ μονομαχήσωσι τὴν ἐπιούσαν, δὲν ἐπεθύμουν νὰ κοπιᾶσωσιν ὑπερμέτρως.

Πρὸ τῆς πύλης τοῦ μοναστηρίου, ὁ βασιλεὺς, ἐπὶ τῇ προφάσει, ὅτι ὁ Κουέλος ὁ Μωζιρόν, ὁ Σχομβέργ καὶ ὁ δ' Ἐπερνῶν δὲν εἶχον ἐλάσσονα ἀνάγκην ἀναπαύσεως τοῦ Λιθαρότου, τοῦ Ρεβεϊράκ καὶ τοῦ Ἀντραγκέ, ὁ βασιλεὺς, λέγομεν, ἐπέτρεψεν ἐπίσης ἐκείνοις ν' ἀπέλθωσιν.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὁ λοιπὸς κληρὸς,

οἵτινες, ἱερούργουντες ἀπὸ τῆς πρωΐας, οὐδεμίαν εἶχον λάβει τροφήν. εἶχον καταβληθῆ ἐκ τῆς κοπώσεως, ὁ δὲ βασιλεὺς, λαβῶν οἶκτον ὑπὲρ τῶν ἁγίων ἐκείνων μαρτύρων, ἐπέτρεψε καὶ εἰς αὐτοὺς ν' ἀναχωρήσωσιν.

Εἶτα, στραφεὶς πρὸς τὸν ἡγούμενον Ἰωσήφ Φουλῶν:

— Ἴδού με, πάτερ, εἶπεν ἐρρίως. Ἐρχομαι, ἁμαρτωλὸς ὢν, ν' ἀναπαυθῶ ἐν τῷ ἐρημητηρίῳ ὑμῶν.

Ὁ ἡγούμενος ὑπεκλίθη.

Ὁ βασιλεὺς ἐστράφη πρὸς πάντας τοὺς ὑποστάντας τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας καὶ παρακολουθήσαντας αὐτὸν ἕως ἐκεῖ καὶ εἶπε:

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριοι, ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ

Πάντες ἐχαιρέτισαν εὐσεβάστως καὶ ὁ βασιλεὺς, τύπτων ἑαυτοῦ τὸ στήθος, ἀνήλθε τὰς βαθμίδας τοῦ μοναστηρίου.

Μόλις δ' ὑπερέβη τὴν οὐδὸν, αἱ θύραι ἐκλείσθησαν.

Ὁ βασιλεὺς ἦτο βαθῶς βεβουλισμένος εἰς τὴν προσευχὴν, ὥστε δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὸ γεγονός τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἄλλως, ἀφοῦ ἀπέπεμψε τὴν ἀκολουθίαν του, δὲν ἦτό τι ἔκτακτον.

— Κατὰ πρόωτον, εἶπεν ὁ ἡγούμενος, θέλωμεν ὀδηγήσει τὴν Ἑμετέραν Μεγαλειότητα εἰς τὴν κρύπτῃν, τὴν ὁποίαν ἐκοσμήσαμεν ὅση ἡμῖν δύναμις πρὸς τιμὴν τοῦ βασιλέως τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

Ὁ βασιλεὺς ἤρκεσθη ν' ἀπαντήσῃ διὰ καταφατικῶν νεύματος καὶ προεπορεύθη τοῦ ἡγουμένου.

Μόλις ὅμως εἰσῆλθεν ὑπὸ τὴν σκοτεινὴν στοᾶν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἴσταντο ἀκίνητοι δύο στίχοι μοναχῶν, παρέκαμψε δὲ τὴν γωνίαν τῆς ἀγούσης εἰς τὸ παρεκκλησίον αὐλῆς, εἴκοσι κουκουλαὶ ἐρρίφθησαν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀπεκαλύφθησαν, ἐν τῷ σκιάφωτι, ὀφθαλμοὶ σπιθηροβολουντες ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ ἐκ τῆς ἀλαζονείας τοῦ θριαμβοῦ.

Δὲν ἦσαν βεβαίως ὀκνηροὶ καὶ δειλοὶ μοναχοί, ἀλλ' οἱ πυκνοὶ μύστακες καὶ τὰ ἡλιοκαῆ πρόσωπα αὐτῶν κατεδείκνυον ἐν αὐτοῖς τὴν ῥώμην καὶ τὴν ἐνεργητικότητα.

Πολλῶν τὰ πρόσωπα ἠύλακον οὐλαί, πλησίον δὲ τοῦ ὑπερηφανεστέρου τῶν λοιπῶν, ὅστις ἔφερε τὴν διασημοτέραν οὐλὴν, ἴστατο, μὲ στάσιν θριαμβευτικὴν καὶ ἐξημμένην, γυνὴ τις ρασσοφοροῦσα.

Ἐκείνη ἡ γυνὴ ἔσεισε ψαλλίδα χρυσῆν, ἣτις ἤρτητο ἀπὸ χρυσῆς ἀλύσου παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς, καὶ ἀνεφώνησεν:

— Ἄ! ἀδελφοί μου, τὸν κρατοῦμεν ἐπὶ τέλους τὸν Βαλοᾶ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἀδελφὴ μου, τὸ πιστεύω ὡς ὑμεῖς, ἀπεκρίθη ὁ Σημειωμένος.

— Ὅχι, ἀκόμη, ὄχι ἀκόμη, ἐψιθύρισε ὁ καρδινάλιος.

— Πῶς ὄχι;

— Ναί, ἔχομεν ἀρκετοὺς πολιτοφύλακας, ὅπως ἀναχαιτίσωμεν τὸν Κριλλίων καὶ τοὺς φρουροὺς του;

— Ἐχομέν τι καλλίτερον ἢ πολιτοφύλακας, ἀπήντησεν ὁ δουξ δὲ Μεγίεν, πι-

στεύσατέ μοι δ' ὅτι δὲν θέλει ριφθῆ οὐδ' εἰς πυροβολισμός.

— Ἄς ἴδωμεν εἶπεν ἡ δούκισσα Μονπανσιέ, τί ἐνοεῖτε; Ἐγὼ ὅμως ἐπεθύμουν ὀλίγον θόρυβον.

— Σᾶς λέγω ὅμως μὲ λύπην μου, ἀδελφὴ μου, ὅτι θέλετε στερηθῆ ταύτης τῆς εὐχαριστήσεως. Ὅταν ὁ βασιλεὺς συλληφθῆ, θὰ φωνάξῃ, ἀλλ' οὐδεὶς θέλει ἐκούσει τῆς φωνῆς του. Τότε ἡμεῖς, διὰ τῆς πειθοῦς ἢ τῆς βίας, θὰ τον ἀναγκάσωμεν νὰ υπογράψῃ τὴν παραίτησίν του. Παραχρῆμα, ἡ εἰδησις τῆς παραίτησεως, θέλει διατρέξει τὴν πόλιν καὶ θέλει διαθήσει ὑπὲρ ἡμῶν τοὺς πολίτας καὶ τοὺς στρατιώτας.

— Τὸ σχέδιον εἶναι καλὸν καὶ δὲν δύναται νῦν ν' ἀποτύχῃ, εἶπεν ἡ δούκισσα.

— Εἶναι ὀλίγον βιαῖον, εἶπεν ὁ καρδινάλιος, κινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Ὁ βασιλεὺς θέλει ἀρνηθῆ νὰ υπογράψῃ τὴν παραίτησιν, προσέθετο ὁ Σημειωμένος· εἶναι ἀνδρείος καὶ θέλει προτιμήσει ν' ἀποθάνῃ.

— Τότε ἄς ἀποθάνῃ, ἀνέκραζον ὁ δὲ Μεγίεν καὶ ἡ δούκισσα.

— Ὅχι, ἀπήντησε σταθερῶς ὁ δουξ Γκιζης, ὄχι. Θέλω νὰ διαδεχθῶ βασιλέα, ὅστις παραίτεται καὶ περιφρονεῖται, οὐχὶ ὅμως ν' ἀντικαταστήσῃ ἄνδρα, τὸν ὅποτον, δολοφονηθέντα, θέλουσι θρηνεῖ. Ἄλλως, λησμονεῖτε τὸν δουκά δ' Ἀνζιού, ὅστις, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, θέλει ἀπαιτήσῃ τὸν θρόνον.

— Ἄς τον ἀπαιτῇ, ἄς τον ἀπαιτῇ, εἶπεν ὁ Μεγίεν· ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν καρδινάλιος προεῖδε ταύτην τὴν περίπτωσιν καὶ ὁ δουξ δ' Ἀνζιού θέλει συμπεριληφθῆ εἰς τὸ ἔγγραφο τῆς παραίτησεως τοῦ ἀδελφοῦ του· ὁ δουξ ἔλαβε σχέσεις μετὰ τῶν Οὐγονότων καὶ εἶναι ἀνάξιος νὰ βασιλεύσῃ.

— Μετὰ τῶν Οὐγονότων; εἰσθε βέβαιοι περὶ τούτου;

— Διάβολε! ἀφοῦ ἀπέδρασε τῇ βοηθείᾳ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβαρρας.

— Ἐχει καλῶς.

— Πλὴν τούτου, εἰς τὴν πράξιν τῆς παραίτησεως προσετέθη ὅρος ὑπὲρ τοῦ ἡμετέρου οἴκου, δῆλα δὴ διορίζεσθε τοποτηρητῆς τοῦ βασιλείου, ἀδελφέ μου, ἀπὸ δὲ τῆς τοποτηρητείας μέχρι τῆς βασιλείας ἐν μόνον βῆμα ὑπάρχει.

— Ναί, ναί, εἶπεν ὁ καρδινάλιος, προεῖδον πάντα ταῦτα· δυνατὸν ὅμως οἱ Γάλλοι φρουροί, ὅπως βεβαιωθῶσιν ἐὰν ἡ παραίτησις εἶναι πραγματικὴ καὶ ἰδίως ἐκούσια, νὰ παραβιάσωσι τὸ μοναστήριον. Ὁ Κριλλίων δὲν ἐννοεῖ ἀπὸ ἄστεια καὶ εἶναι ἱκανὸς νὰ εἴπῃ τῷ βασιλεῖ: Μεγαλειότατε, διατρέχομεν κίνδυνον ζωῆς, ἐστὼ, ἀλλὰ, πρὸ παντός, ἄς σώσωμεν τὴν τιμὴν.

— Τοῦτο, εἶπεν ὁ Μεγίεν, ἀφεώρα εἰς τὸν στρατηγὸν καὶ ὁ στρατηγὸς ἔλαβε τὰ μέτρα του. Ἐχομεν ἐνταῦθα, ὅπως ὑποστώμεν τὴν πολιτορκίαν, ὀγδοήκοντα εὐπατρίδας, πρὸς τούτοις δὲ διένειμον ὅπλα εἰς ἑκατὸν μοναχοὺς. Ὁ ἀντιστῶμεν ἐπὶ

ένα μήνα καθ' ὅλοκλήρου στρατιᾶς, χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι, ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας, ἔχομεν τὸ ὑπόγειον, ὅπως φύγωμεν μετὰ τῆς λείας ἡμῶν.

— Καὶ τί πράττει ὁ δουξ δ' Ἀνζιού ταύτην τὴν στιγμήν;

— Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ κινδύνου, ἐλιποψύχησεν, ὡς πάντοτε. Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μέγαρόν του καὶ περιμένει εἰδήσεις ἡμῶν ἐν μέσῳ τοῦ Βουσύ καὶ τοῦ Μονσωρώ.

— Ὄφειλε νὰ ἦναι ἐνταῦθα καὶ ὄχι εἰς τὸ μέγαρόν του.

— Νομίζω, ὅτι πλανᾶσθε, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ καρδινάλιος· ὁ λαὸς καὶ οἱ εὐπατρίδαι ἤθελον θεωρήσει ὡς ἐνέδραν κατὰ τῆς οἰκογενείας τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν τῶν δύο ἀδελφῶν ὡς πρὸ ὀλίγου ἐλέγχομεν, ὀφείλομεν ν' ἀποφύγωμεν τὸ νὰ θεωρηθῶμεν ὡς ἀρπαγες τοῦ θρόνου. Διαδεχόμεθα νομίμως καὶ οὐδὲν πλέον. Ἀφίροντες τὸν δουκα δ' Ἀνζιού ἐλευθέρου καὶ τὴν βασιλομήτορα ἀνεξάρτητον, προκαλοῦμεν ἐφ' ἡμᾶς τὰς εὐλογίας ἀπάντων καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν ἡμετέρων ὀπαδῶν, οὐδεὶς δὲ θέλει δυνηθῆ ν' ἀντιλέξῃ καθ' ἡμῶν. Ἄλλως πράττοντες, θέλομεν διεγείρει καθ' ἡμῶν τὸν Βουσύ καὶ ἑκατὸν ἕτερα κινδυνωδέστατα ξίφη.

— Μπᾶ! ὁ Βουσύ θὰ μονομαχήσῃ αὐριον μετὰ τῶν εὐνοουμένων.

— Διαβόλε! θὰ τοὺς φονεύσει ὠραία ὑπόθεσις· ἔπειτα θὰ γίνῃ ἰδιόξυς, εἶπεν ὁ δουξ δὲ Γκιζη. Ἐγὼ θὰ τον διορίσω ἀρχηγὸν στρατοῦ ἐν Ἰταλίᾳ, ὅπου θέλει ἐκραγῆ πόλεμος, ἀναμφιβόλως. Ὁ ἀρχων δὲ Βουσύ εἶναι ἀνὴρ ἐξόχου πνεύματος καὶ ἐκτιμῶ αὐτὸν μεγάλως.

— Καὶ ἐγώ, εἰς ἀπόδειξιν ὅτι δὲν ἐκτιμῶ αὐτὸν ἥττον ὑμῶν, ἀδελφέ μου, ἐὰν χηρεύσω, εἶπεν ἡ δούκισσα δὲ Μονπανσιέ, θέλω νυμφευθῆ αὐτόν.

— Νᾶ τον νυμφευθῆς, ἀδελφή μου! ἀνέκραξεν ὁ Μεγιέν.

— Ὑπάρχοσι μεγαλήτεροι ἐμοῦ δέσποιναι, εἶπεν ἡ δούκισσα, αἰτινες ἔπραξαν περισσότερα χάριν αὐτοῦ, ἐνῶ δὲν ἦτο τότε ἀρχηγὸς στρατοῦ.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ὁ δὲ Μεγιέν, αὐτὰ τὰ βλέπομεν ἀργότερα· τώρα, ἐπὶ τὸ ἔργον!

— Τίς εἶναι πλησίον τοῦ βασιλέως; ἠρώτησεν ὁ δουξ δὲ Γκιζη.

— Ὁ ἡγούμενος καὶ ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος, νομίζω, εἶπεν ὁ καρδινάλιος. Δέον νὰ βλέπῃ γνωστὰ πρόσωπα, ἄλλως θ' ἀγριεύσει.

— Ναί, εἶπεν ὁ Μεγιέν, ἄς φάγωμεν τοὺς καρπούς τῆς συνωμοσίας, ἀλλ' ἄς μὴ συλλέξωμεν αὐτούς.

— Μήπως εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὸ κελλίον; ἠρώτησεν ἡ δούκισσα, ἀνυπομονοῦσα νὰ δώσῃ τῷ βασιλεὶ τὸ τρίτον στέμμα, τὸ ὁποῖον ὑπέσχετο αὐτῷ πρὸ τὸσον μακροῦ χρόνου.

— Ὅχι· θέλει ἴδει πρῶτον τὸν ἐν τῇ κρύπτῃ βωμῶν καὶ θέλει προσκυνήσῃ τὰ ἅγια λείψανα.

— Ἐπειτα;

— Ἐπειτα, ὁ ἡγούμενος θέλει ἀπαγ-

γείλει αὐτῷ πομπῶδεις τινὰς φράσεις περὶ τῆς ματαιότητος τῶν ἐγκοσμίων· μετὰ δὲ τοῦτο, ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος, τὸν ἠξούρευτε, ὁ ἀπαγγεῖλας τὸν θαυμάσιον ἐκείνον λόγον τὴν νύκτα τῆς Ἐνώσεως...

— Λοιπὸν;

— Ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος θέλει προσπαθῆσθαι ν' ἀποσπᾶσθαι ἐκ τῆς πεποιθήσεώς του ὅτι, ἡμεῖς ἀποστρεφόμεθα ν' ἀποσπᾶσωμεν ἐκ τῆς ἀδυναμίας του.

— Πραγματικῶς, τοῦτο θὰ ἦτο πλειστάκις προτιμότερον, εἶπεν ὁ δουξ σκεπτικῶς.

— Μπᾶ! ὁ Ἐρρίκος εἶναι δυσειδαίμων καὶ ἐξησθενημένος, εἶπεν ὁ Μεγιέν. ἐγγυῶμαι δ' ὅτι θὰ ἐνδώσει εἰς τὸν φόβον τῆς κολάσεως.

— Ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἥττον ὑμῶν πεπεισμένος, εἶπεν ὁ δουξ, ἀλλ' ἡ ὑποχώρησις εἶναι ἀδύνατος, ἐπομένως, μετὰ τὴν ἀπόπειραν τοῦ ἡγούμενου καὶ μετὰ τοὺς λόγους τοῦ Γορανφλότου, θέλω καταφύγει εἰς τὸ ἔσχατον μέσον, τὴν ἐκφόβισιν.

— Τότε δὲ θέλω κείρει τὸν Βαλοᾶ μου, εἶπεν ἡ δούκισσα, ἐπανελθοῦσα εἰς τὴν προσφιλῆ αὐτῇ σκέψιν.

— Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, κωδωνίσκος ἀντήχησεν ὑπὸ τοὺς ἐκ τῆς ἐπερχομένης νυκτὸς σκοτιζομένους θόλους.

— Ὁ βασιλεὺς κατέρχεται εἰς τὴν κρύπτην, εἶπεν ὁ δουξ Γκιζης, ἐμπρός, Μεγιέν, καλέσατε τοὺς φίλους σας καὶ ἄς γίνωμεν αὐτῆς μοναχοί.

Παρακρήμα, αἱ κουκούλαι ἐκάλυψαν τὰ τολμηρὰ μέτωπα, τοὺς σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς καὶ τὰς εὐγλώττους οὐλάς, εἶτα δὲ τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα μοναχοί, ὀδηγούμενοι ὑπὸ τῶν τριῶν ἀδελφῶν, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν εἰσόδον τῆς κρύπτῃς.

ΠΓ'

Σχικὸ πρῶτος.

Ὁ βασιλεὺς διετέλει ἐν βαθείᾳ κατανύξει, προοικονιζομένη τὴν εὐτυχεῖ ἐπιτυχίαν τῶν σχεδίων τῶν κυρίων δὲ Γκιζη.

Ἐπεσκέφθη τὴν κρύπτην μεθ' ὄλων τῶν ἀδελφῶν, ἠσπᾶσθη τὴν θήκην τῶν ἁγίων λειψάνων καὶ ἐτελείωσε τὰς εὐλαβεῖς ταύτας πράξεις, τύπτων ἑαυτοῦ τὸ στήθος καὶ ὑποτονθορίζων τοὺς πενθιμωτέρους ψαλμούς.

Ὁ ἡγούμενος ἤρξατο τῶν παραινέσεών του, τῶν ὁποίων ὁ βασιλεὺς ἠκροῦσατο μετὰ τῆς αὐτῆς εὐλαβοῦς συντριβῆς τῆς καρδίας.

Ἐν τέλει, συνεπεῖξεν νεύματος τοῦ δουκὸς Γκιζη, ὁ Ἰωσήφ Φουλὼν ὑπεκλίθη ἐνώπιον τοῦ Ἐρρίκου καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Μεγαλειότατε, εὐαρεστεῖσθε νῦν νὰ ἐλθῆτε νὰ καταθέσῃτε τὸ ἐπίγειον ὑμῶν στέμμα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ αἰωνίου κυρίου;

— Ὑπάγωμεν... ἀπήντησεν ἀπλῶς ὁ βασιλεὺς.

Παρακρήμα δ' ἄπασα ἡ ἀδελφότης τῶν μοναχῶν, τεταγμένη ἀνά δύο στίχους, διηυθύνθη πρὸς τὰ κελλία, τῶν ὁποίων ἐφαινετο, πρὸς τ' ἀριστερὰ, ὁ κύριος διάδρομος.

Ὁ Ἐρρίκος ἐφαινετο λίαν συγκεκινημένος, ἐνῶ αἱ χεῖρές του δὲν ἔπαυον τοῦ νὰ τύπτωσι τὸ στήθος του.

Ἀφίκοντο, ἐπὶ τέλους, εἰς τὸ κελλίον, ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ὁποίου ἵστατο ὁ Γορανφλότος μετὰ τὸ πρόσωπον ἐρυθρὸν καὶ μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς λάμποντας ὡς ἀδάμαντας.

— Ἐδῶ; εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἐδῶ μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ χονδρὸς μοναχός.

Ὁ βασιλεὺς ἠδύνατο νὰ διστάσῃ, διότι, ἐν τῷ βάθει τοῦ διαδρόμου, διεκρίνετο θύρα ἢ μᾶλλον μυστηριώδης κιγκλίς, ἀνοιγομένη ἐπὶ ἀποτόμου κατωφερείας, καλυπτομένης ὑπὸ πυκνοῦ σκότους.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι τὸ κατωτέρω δημοσιούμενον *Kyanoyn Garyfallon* θὰ εὐαρεστῆται τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν καὶ διὰ τὴν αἰσθηματικὴν εὐωδίαν ἣν ἀποπνέει, καὶ διὰ τὴν συμπάθειαν, ἣς εἶνε ἀξίος ὁ δυστυχὴς καλλιεργητὴς του, καὶ ἣν ἀμέριστον, θὰ τῷ παραχωρήσωσι αἱ εὐαίσθητοι ἡμῶν ἀναγνώστριαί, ὧν, εἴμεθα βέβαιοι, οἱ ὀφθαλμοὶ θὰ ὑγρανωθῶσιν, ἅμα ἀναγινώσκοντες τὸ μοιραῖον τέλος τοῦ δυστυχοῦς Ἐρρίκου.

Σ. τ. Δ.

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΝ

[Διήγημα Edouard Gourdon].

Α'

— Ζωντανὸς ἢ πεθαμμένος, ποτὲ δὲν θὰ ἦσαι ἀξίος γιὰ τίποτε, ἔλεγεν ὁ πατήρ ἐν ὀργῇ εὐρισκόμενος.

Ἐπειδὴ δέ, ἕνεκα τῆς τόσῳ ζωηρᾶς ἐπιφανήσεως, ἔστην ἐγὼ ἀγνωστος δικτάτης πρὸ τοῦ ἐργαστηρίου, μετ' ἔλασεν ὁ πατήρ κατὰ μέρος καὶ μ' εἶπε δεικνύων μοι τὸν υἱόν του·

— Ὅχι, κύριε, γιὰ τίποτε δὲν εἶναι ἱκανός· τὸ αἷμά μου ἔχω χύσει γιὰ νὰ τὸν σπουδάσω σὰν πλουσιόπαιδο, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ νὰ με βοηθήσῃ κἄν εἰς τὴν ἐργασίαν μου.

Ἐκ τῶν λόγων τούτων ἐνθαρρυνόμενος, οὐχὶ βεβχίως κκεκοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐνδιαφέρον λαβῶν διὰ τὸ δειλὸν καὶ ὑποτακτικὸν ἦθος τοῦ νέου, ἱσταμένου ὀρθίου καὶ ἀπῶνου καὶ σχεδὸν τρέμοντος πρὸ τοῦ πατρὸς του εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ τεχνίτου ὡς οἰκείος πλέον καὶ τῷ εἶπον·

— Εἰπέτε μου λοιπὸν τί τρέχει, κύριε;

— Ἀχ! τί τρέχει... μοὶ ἀπεκρίθη ἐκβάλλων τὸ πιλιδιὸν του καὶ ὀλίγον τι αἰδούμενος, αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι ποῦ με κάνει δυστυχῆ.

— Μὴ πῶς! εἶναι ἀλήθεια; ἠρώτησεν τὸν νέον.

— Ἀφοῦ τὸ λέγει ὁ πατέρας μου πρέπει νὰ πιστεύετε, κύριε, ἀπεκρίθη μετὰ δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς.

— Καὶ δὲν τὸ λέγω μόνο στὸν κύριον ἀπ' ἐδῶ, ἐπανελάσεν ὁ πατήρ ἠπιώτερόν πως. Εἶνε δυὸ χρόνισα τώρα ποῦ εὐγῆκες ἀπὸ τὸ γυμνάσιον, καὶ ποῦ πέθανε ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα σου καὶ ὅλο σου λέω καὶ σου ξαναλέω πῶς πρέπει νὰ ἐργασθῆς, καὶ πῶς με ὅλα σου τὰ γράμματα πάντα ἕνας τεχνίτης σὰν ἐμεῖ θὰ γίνῃς. Ὁ κύ-

ριος όμως σου έχει της ιδέαις του. . . και δεν θέλει να της πῆ τουλάχιστον. . . ο κύριος δεν θέλει να γίνη βαφεύς. Φαίνεται πῶς εἶνε ἀτιμο πρᾶγμα να κάνη κανείς τῆ δουλειᾶ τοῦ πατέρα του.

— Ἄρκει, ἡσυχάσετε ὀλίγον, καὶ ἀφοῦ καὶ ἐμὲ μ' ἐβλάτατε ὅπως δῆποτε εἰς τὰ οἰκογενειακά σας, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πῶ τὴν ιδέαν μου· ὁ υἱός σας, εἶμαι βέβαιος, δὲν ἔχει κακὴ καρδιά, αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τὰ μάτια του.

— Ὡ αὐτὸ ναί, εἶνε ἀλήθεια, εἶπεν ὁ πατὴρ συγκεινημένος.

— Ἰσα Ἰσα λοιπόν, ἐπειδὴ πολλὰ ἐξωδεύσατε γιὰ τὴν σπουδὴ του, πιθανόν νὰ τοῦ ἦνε δύσκολον νὰ σας ἀποδώσῃ ὅ,τι ἡ καρδιά του τοῦ λέγει. Καὶ αὐτὸς ὑποφέρει καθὼς καὶ σεῖς. . .

— Ὡ ναί, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ νέος.

— Τὸ βλέπετε, ἤμου βέβαιος πῶς σας ἀγαπᾷ. Δὲν ἐννοῶ νὰ τὸν ὑπερασπισθῶ, ὄχι, ἀλλὰ πῶς θέλετε, παρακαλῶ, νὰ σας βοηθήσῃ εἰς τόσῳ κοπιαστικόν ἔργον, νέος μὲ ὑγιαν τὸσῳ λεπτήν, μὲ χεῖρας λευκὰς καὶ τόσα ὠραῖα πράγματα ποῦ τὸν ἐμάθετε ἐξοδεύοντες τὸ ἴδιον σας αἶμα, καθὼς εἶπατε; Βεβαίως ἀμέσως θ' ἀρρωστήσῃ. Ἀφοῦ τὸ σχέδιόν σας ἦταν νὰ τὸν κάνατε βαφεύ, δὲν ἐκάματε καλὰ νὰ τὸν ἀφήσετε τόσα χρόνια νὰ σπουδάξῃ.

— Γεκυτὸ καὶ ἡ γὼ μετανουῶ κάθε στιγμή, ἀπεκρίνατο ὁ πατὴρ· πρέπει ὅμως νὰ ζεῦρετε, ἐπρόσθεσεν, ὅτι ἄλλοτε ἤμεθα εὐτυχέστεροι καὶ ὅτι εἶχα ἄλλα σχέδια πρῶτα. Οἱ καιροὶ ὅμως ἀλλάξανε, προσέθηκε μετὰ τινα παύσιν, ἔχασα τὴν γυναῖκά μου καὶ ὅ,τι πολῦτιμον εἶχα, καὶ τότε μοῦ μένουσιν αὐτὴ ἡ μικρὴ δουλειᾶ καὶ ἓνα μικρὸ σπίτι, ἡ καλλίτερα ἓνας κῆπος, κληρονομία ἀπὸ τὸν πατέρα μου, τὸν ὅποιον ἤθελα νὰ φυλάξω, ἀλλὰ δυστυχῶς εὐρίσκομαι ἀναγκασμένος νὰ τὸν πωλήσω, ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι ἡ αἰτία τῆς δυστυχίης μου.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ πατρός ἐφάνη ζωηρὰν ἐμπουήσασα αἰσθησιν εἰς τὸν νέον· ἡ συγκίνησις του δὲν μὲ διέφυγε. Προησθαινόμην μυστήριον τὸ ὅποιον ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἄνθρωπος ἠγνόει. Τὸ ἐνδιαφέρον μου ἠῤῥξανεν, οὐχὶ βεβαίως καὶ χωρὶς δόσεως τινος περιεργείας· ἀνευ δὲ τῆς ἐλαχίστης ὑπονοίας ὅτι καθιστάμην ἀδιάκριτος ἠθέλησα νὰ μάθω τὴν ἐννοίαν τῶν τελευταίων λόγων οὗς ἤκουσα.

— Ἐὰν μέχρι τινὸς ἀποδίδω εἰς σας τὴν αἰτίαν τῶν δυσκολιών τὰς ὁποίας ἀπαντᾷ ἡ πατρική σας τρυφερότης καὶ ἡ δικαίαι ἐπιθυμία σας, εἶνε διότι δὲν εὐρίσκω τὸ κακὸν ἀνευ διορθώσεως. Ὅταν εἶναι κανεὶς νέος καὶ μὲ καρδιὰ εὐρίσκει μέσον σωτηρίας. Ἡ τύχη καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη σας μ' ἔκαμαν νὰ μὴ ἤμην ἀδιάφορος. Συμπαθῶ εἰς τὸν υἱόν σας καὶ πιστεύω νὰ κατορθώσωμεν κατὶ τι. Ἔχω φίλους πολλοὺς καὶ μὲ ἐπιτροπὴν. Εὐκόλον νὰ χρησιμοποήσωμεν τὰς σπουδὰς τοῦ υἱοῦ σας χάριν τοῦ μέλλοντός του, καὶ τότε ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ εἴσθε μετανοημένος ὅτι ἐξωδεύσατε τόσα γι' αὐτόν.

Ὁ πατὴρ ἐκπληκτος καὶ καταγοητευμένος δὲν εὐρίσκει λόγους νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ· ἐνόησα ὅμως ἐκ τῆς ἀμνηχανίας του καὶ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου του ὅτι ἀπεδέχετο τὴν προσφορὰν μου μετὰ χαρᾶς.

Ὁ δὲ νέος χωρὶς νὰ μ' εἶπῃ λέξιν ἔλαβε τὴν χεῖρά μου καὶ τὴν ἔθλιψεν ἐγκαρδίως.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησα, τὰ πράγματα εἶνε συμφωνημένα καὶ δὲν θάρνηθῆτε τὰς ὑπηρεσίας μου, διότι εἶμαι πλέον φίλος σας. Ἀλλὰ εἶπέτε μοι, τί ἐπιτροπὴν εἶμπορεῖ νὰ ἔχη εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ υἱοῦ σας ὁ κῆπος τὸν ὅποιον θέλετε νὰ πωλήσετε.

— Πράγματι κύριε, αὐτὸς ὁ κῆπος εἶνε ἡ δυστυχία μου· ὁ Ἑρρίκος ἔχει καταστήσει μανιακὸς μὲ τ' ἄνθη. Πῶς τοῦ κόλλησε αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, ἐκτὸς περὶ ἂν ἐκληρονόμησεν αὐτόν τὸν ἔρωτα ἀπὸ τὴν καυμένην τὴν γυναῖκά μου, ποῦ τ' ἀγαποῦσε τόσῳ πολῦ.

Ὁ Ἑρρίκος ἀπέμαξε δάκρυ, ἐνῶ ὁ πατὴρ του ἐπανελάβετο·

— Ἔχει, καθὼς σας εἶπα, μανία μὲ τ' ἄνθη, καὶ ἐπειδὴ ἐδῶ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ καλλιερῆ γιὰ τὴν ἡλιό, τρέχει ἐκεῖ κάτω κάθε μέρα, καὶ περνᾷ τὸν καιρὸν μ' ὄλιγας τῆς φωνῆς ποῦ τοῦ βαζῶ ἐγώ. Καὶ τὸ χειρότερον εἶνε ποῦ ξεχνᾷ πολλὰς φορὰς νὰ γυρίσῃ ἐδῶ γιὰ νὰ φάμε καὶ ἐγὼ κάθουμαι καὶ τὸν περιμένω. Ἄς πηγαινῆ τὴν Κυριακὴν εἰς τὸ περιβόλι, δὲν τοῦ φέρω καμμίαν ἐναντίωσιν, τοῦ κάνω μάλιστα καὶ ἡ γὼ συντροφεῶ, μὰ νὰ περνᾷ ὅλον του τὸν καιρὸ ἐκεῖ, αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνω· ἐμεῖς δὲν εἶμεθα πλούσιοι.

Δυὸ χρόνια πᾶνε τότε ποῦ πολεμῶ νὰ τοῦ ξεκόψω αὐτὸ τὸ πάθος, μὰ τίποτα δὲν κατόρθωσα. Ἐπὶ τέλους μιὰν ἡμέρα, ἐπαρὰ θύμωσα στὸ δίκημό μου ἀπάνω καὶ τὸν ἐκλείδωσα στὴν κάμαρά του. Αὐτὸς δὲ ὁ θεοπάλαβος, χωρὶς νὰ σκεφθῆ τί θὰ ἐγινόμην ἐγὼ ἂν ἐπάθαινε τίποτε, ὦπ'! μὲ, καὶ πηδαῖε ἀπὸ τόσῳ ψηλά, καὶ τρέχει πάλι στὸ περιβόλι. Ἐφθασε στὸ σπιτάκι μας ἐκεῖνο, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὸ κλειδί, ἐσκαρφάλωσε πάλι ἀπὸ τὸν ταῦχο. Ἐκεῖ μέσα ἐκάθησεν ἕως τὴν νύκτα. Ἀπὸ τότε περὶ, βαρέθηκα καὶ ἀπελπίσθηκα πῶς θὰ τὸν φέρω στὸν ἴσον δρόμον. Τὸν ἄφησα ἐλεύθερον μὰ καμμὲν φορὰ, καθὼς καὶ σήμερα, τοῦ τὰ λέω πῶς αὐτὰ ποῦ κάνει δὲν θὰ τοῦ δώσουν ψωμί.

Ἐνῶ ὁ πατὴρ μοὶ ὠμίλει, ἐγὼ ἐσπούδαζον τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ υἱοῦ του. Παρητήρησα ὅτι ὁ νοῦς του ἦτο ἄλλου. Βεβαίως δὲν εἶνε τρελός. Τὸ ἐξωτερικόν του ἐμφαίνει εὐφυῖαν, συνεπέρανα δὲ ὅτι ὑπάρχει μυστικὸν ἐπιμελῶς φυλασσόμενον, καὶ ἐπεθεβαίωθη παραδόξως πῶς ἡ ιδέα μου ὅτι ὁ Ἑρρίκος μὲ ἠρώτησε τὴν ὠραν πλησιάζει μεσημέρι, τοῦ εἶπα, καὶ εὐθὺς μοῦ ἔθλιψε τὴν χεῖρα καὶ ἀπῆλθε ταχέως.

— Νὰ τον πάλι ποῦ φεύγει· ἀνέκραξεν ὁ πατὴρ μετ' ἀδημονίας. Τὰ βλέπετε κύριε, εἶνε ἀδιόρθωτος. Σὲ πέντε λεπτὰ θὰ εἶνε στὸ περιβόλι. Τί θὰ κάνει; Δὲν ζεῦρω, τόσαις φορὰς τὸν ἐρώτησα! τί-

ποτε, βουβὸς μένει· ἔφαξα νὰ ἴδῳ μήπως μπορέσω νὰ μάθω τί κάνει, τίποτε. Τίποτε, ἄλλο δὲν εἶδα ἀπὸ ὠραῖα ἄνθη. Θὰ τὸν ἐπερνα ἀπὸ πίσω, ἀλλὰ πάλι δὲν μπορῶ νὰ κλείσω τὸ μαγαζὶ μου καὶ νὰ ἀφίνω τὴν δουλειὰ μου. Καὶ ἔπειτα τόσαις φορὰς ποῦ τὸν ἀκολούθησα, τὸν εἶδα πάντα νὰ σκαλίξῃ καὶ νὰ ποτιζῇ κατὶ ἄνθη σὲ μιὰ σέρρα μὲ μεγάλη προσοχή. Εἶνε στοιχηματίζω, μανιακὸς μὲ τ' ἄνθη. Ὅταν τοῦ λέω τίποτε γιὰ τὸ μέλλον του, μοῦ ἀπαντᾷ πῶς θὰ γίνωμε πλούσιοι καὶ θὰ κάνωμε καὶ μεγάλον ὄνομα. Θαρρῶ πῶς εἶνε τρελός. Ὅλο πλούτη καὶ δόξαν ὀνειρεῖται. Μὰ πῶς θὰ τ' ἀποκτήσῃ αὐτὰ; δὲν μοῦ λέει καὶ. . . ἔχει καὶ δικαίον.

— Μείνε ἡσυχος, εἶπα εἰς τὸν δυστυχῆ πατέρα ὀργισθέντα πάλιν διὰ τὴν φυγὴν τοῦ υἱοῦ του, μείνε ἡσυχος καὶ ἔλιπιζε. Ὁ γυμὸς σου τώρα ἔχη ἓνα προστάτην, καὶ πιστεύω πῶς κατὶ θὰ κατορθώσωμεν. Ἄς ἔλθῃ νὰ με δῇ καμμὲν μέρα καὶ ἔλατε καὶ σεῖς ὅταν δὲν ἔχετε δουλειὰ· ἐὰν ὅμως δὲν ἴδῳ κανένα ἀπὸ τοὺς δυὸ σας θὰ περάσω ἐγὼ ἀπὸ δῶ. Αὕτη εἶνε ἡ διεύθυνσις μου. Τῷ ἔδωκα τὸ ἐπισκεπτήριόν μου καὶ ἐνῶ ἤτοιμαζόμην νὰ ἐξέλθω:

— Κύριε, δὲν ζεῦρετε πόσον μ' ἔχετε ὑποχρεώσει μὲ τὴν τόσην καλοσύνην σας, μοῦ εἶπε διὰ συγκεινημένης φωνῆς.

— Λοιπόν συμφωνοῖ θὰ δεχθῆτε τὰς προσφορὰς μου καὶ θὰ μ' εὐχαριστήσετε κατόπιν ὅταν ὁ υἱός σας τὰς χρησιμοποήσει διὰ τὸ συμφέρον τοῦ μέλλοντός του.

Ἐξῆλθον, καὶ ὅταν ἐστρεφά τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ τὸν εἶδον νὰ μοῦ κάμνη νεῦμα χαιρετισμοῦ διὰ τῆς χειρός.

B'

Ἡ σκηνὴ τὴν ὁποίαν σας διηγήθην συνέβη κατὰ τὸν μῆνα Ἰουνίου· τόσον δὲ μὲ συνεκίνησε καὶ τοσαύτην συμπάθειαν μοὶ ἐνέπνευσεν ὁ δυστυχῆς ἐκεῖνος πατὴρ καὶ ὁ ἀλλόκοτος νέος, ὥστε ἀπεράσισα νὰ τοῖς φανῶ χρήσιμος. Ὑπεσχέθην δὲ διὰ τῶν σχέσεών μου νὰ προμηθεύσω ἐντιμὸν τινα θέσιν εἰς τὸν νέον. Ἐν τούτοις εἶχον ἔτι ἀσθενεῖς τινὰς ὑποψίας ὅτι ἤθελεν εἶνε δύσκολον νὰ τὸν ἀποσπάσω ἀπὸ τῶν συνηθειῶν του, ὅποιαιδῆποτε καὶ ἂν ἦσαν, καὶ ὁμολογῶ μάλιστα ὅτι οὐδόλως ἠλπίζον ὅτι θὰ ἤρχετο παρ' ἐμοῦ.

Ἐξεπλάγη καὶ ἠὺχριστήθην ὅτε τὸν εἶδα νὰ εἰσέλθῃ. Ἐφαίνετο τεταραγμένος, ὡς πάντοτε συμβαίνει εἰς τὸν εὐεργετούμενον ὅταν εὐρίσκειτῃ διὰ πρῶτην φορὰν πρὸ τοῦ εὐεργέτου του. Παρ' ἐμοῦ ἐδυνήθην νὰ σπουδάσω κάλλιον τὴν φυσιογνωμίαν του ἢ ὅτε τὸ πρῶτον τὸν εἶδον εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ πατρός του. Ἐφαίνετο φύσεως δειλῆς, ἡ ὁποία ὅμως ἠκολουθεῖτο ὑπὸ δυνάμεως ψυχῆς καὶ θελησεως. Τὰ χαρακτηριστικὰ του ἐπεκόσμηι κανονικότης καὶ ποιὰ τις ἐκφρασις γυναικειᾶς ὠραιότητος.

Ὁ Ἑρρίκος ἦτο κοσμίως ἐνδεδυμένος· ἔφερε ρεδιγγόταν ἡ ὁποία διέγραφε τὸ χάρειν ἀνάστημά του. Ἡ κόμη του ἦτο με-

λανή, φέρουσα λίαν προύρωσ λευκάς τινὰς τρίχας.

Ἐκάθησεν, ἠρώτησε τὰ τῆς υἱείας μου καὶ εἶτα μ' εἶπε·

— Ἦλθα εἰς ἐπίσκεψίν σας, διότι δὲν ἠθέλησα νὰ ὑποθέσῃτε ποτὲ ὅτι ἐλησμόνητα νὰ σὰς εὐχαριστήσω δι' ὅσα δείγματα ἐνδιαφέροντος ἐδείξατε ὑπὲρ ἐμοῦ.

— Τίποτε ἀκόμη δὲν ἔκαμα δι' ὑμᾶς, τῷ ἀπεκρίθη, καὶ ὡς ἐκ τούτου, οὐδὲν δικαίωμα ἔχω ἐπὶ τῶν εὐχαριστιῶν σας, ἀλλὰ σὰς ἀνανεῶ τὰς ὑποσχέσεις μου. Εἰπέτε μου μόνον, σὰς παρακαλῶ, εἰς τί δύναμαι νὰ σὰς χρησιμεύσω, ὁμιλήσατε ἐλεύθερα ὡς φίλος.

— Ἀμέσως ἐνόησα, εἶπεν, ὅτι ἀπὸ ἐμὲ ἐζητήσατο νὰ μεταχειρισθῶ τὴν καλοσύνην σας. Ἐσκέφθη πολὺ, ἔλαβον τὴν ἀπόφασίν μου καὶ ἦλθα ἐδῶ.

— Καλὰ, ἀξιόλογα. Καὶ ἡ ἀπόφασίς αὐτή;

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ἐκφρασθῶ εἰλικρινῶς; δὲν θὰ θυμώσῃτε ἐὰν σὰς εἰπῶ ὅτι δὲν ἠξέυρω πῶς νὰ μεταχειρισθῶ τὴν προστασίαν σας, τὴν ὁποίαν τόσοι ἄλλοι θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς ἂν εἶχαν;

— Ἴσως, διότι δὲν ἐσκέφθητε ἀκόμη καλὰ περὶ τοῦ μέλλοντός σας.

— Ὡ! ὄχι, διότι ἀπ' ἐναντίας τὸ μέλλον μου εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἀντικείμενον τῶν ἐπιμόνων ἐπασχολήσεών μου.

— Δὲν μένει λοιπὸν ἄλλο παρὰ νύκλουθῆσθε τὴν κατάλληλον ὁδόν. Θὰ σὰς βοηθήσω καὶ ἐγὼ θέλετε νὰ εἰσέλθετε ὡς ὑπάλληλος εἰς κανὲν ὑπουργεῖον; Ἀναλαμβάνω νὰ σὰς ἐξομαλύνω ὅλας τὰς δυσκολίας. Οἱ φίλοι μου θὰ γείνουν προστατᾶται σας.

— Σὰς εὐχαριστῶ, μ' εἶπεν εὐγενῶς, τὰς εὐεργεσίας αὐτὰς δὲν δύναμαι νὰ τὰς δεχθῶ.

Συνέθη ἀκριβῶς ὅ,τι εἶχον προῖδει· αἱ καλαὶ μου διαθέσεις προσέκρουον κατ' ἀποφάσεις ἀκλονήτου.

— Λοιπὸν, τῷ εἶπον ἐπιπληκτικῶς πῶς, ἀρνεῖσθε;

— Ἀρνοῦμαι, διότι δὲν δύναμαι νὰ ἐγκαταλείψω σοβαρὰν ἐνασχόλησιν τὴν ὁποίαν εἰς ἐμαυτὸν ἐπέβαλον· ἀλλ' ὅμως δὲν ἀρνοῦμαι καὶ ἀπ' ἐναντίας ἐπιθυμῶ ὡς περηγορίαν εἰς τὴν ἐργασίαν μου, καὶ τὰς κοπιώδεις μελέτας μου τὴν φιλίαν σας τὴν ὁποίαν τόσῳ εὐγενῶς μοὶ προσεφέρατε.

Ἐξέπλάγην μεγάλως ἀκούσας τὰς λέξεις ἐργασίαν, κοπιώδεις μελέτας.

— Τὴν φιλίαν μου σὰς τὴν ἔδωκα, πλὴν λυποῦμαι, διότι ὑπάρχουσι λόγοι ἐμποδίζοντες ὑμᾶς νὰ δεχθῆτε καὶ δείγματα ταύτης. Τοὺς λόγους τούτους δὲν θέλω νὰ τοὺς μάθω, διότι ὑποθέτω ὅτι εἶνε μυστικόν, τὸ ὁποῖον οὔτε εἰς τὸν πατέρα σας ἔχετε εἰπεῖ. Ὁμολογῶ ὅμως ὅτι δὲν βλέπω εἰς ὁποίας σπουδαίας μελέτας σὰς ἀπασχολεῖ ἢ καλλιέργεια ὀλίγων ἀνθῶν.

— Ἐνωῶ τὴν ἐκπληξίν σας καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι ἐπερίμενα τὴν παρατήρησιν αὐτὴν. Καθὼς καὶ ὁ πατήρ μου, ἀγνοεῖτε ὅποια εἶνε αἱ ἐργασίαι μου καὶ νομίζετε

ὅτι εἶνε ἀπλή διασκέδασίς. Εἶνε τόσῳ φυσικὴ ἢ πλάνη σας, ὥστε οὐδόλως μὲ προσβάλλει· θὰ ἤμην ὅμως ἀνάξιος τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον δεῖκνυτέ δι' ἐμέ, ἐὰν δὲν ἐξηγοῦμην. Μοῦ ἐδώσατε τὴν φιλίαν σας καὶ τὴν ἐδέχθη, διότι ἔχω πεποιθῆσιν εἰς ὑμᾶς. Ἀποδείξεις δὲ τούτου εἶνε ἡ ἐκμυστήρυσίς μου· τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον, ὡς καὶ σεῖς λέγετε, ὅτι ὑπάρχει, θὰ τὸ μάθετε καὶ τότε θὰ ἰδῆτε διατί εἶνε τόσον κατ' ἐμοῦ ὠργισμένος ὁ πατήρ μου.

Οἱ λόγοι οὗτοι μοὶ ἐπροξένησαν βαθεῖαν ἱκανοποίησιν· εἶδον ὅτι δὲν ἐξετίμων τὸν νέον τοῦτον ἀδίκως.

— Ὁμιλήσατε, παρακαλῶ, ἀφόβως, τῷ εἶπον, καὶ ἔχετε πεποιθῆσιν ἐπὶ τῆς ἐχεμυθίας μου.

— Τότε θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ συνοδεύσετε εἰς τὸν κήπὸν μας ἐὰν ἔχετε κάμμιαν ὄραν διαθέσιμον· ἐκεῖ θὰ σὰς ἐξομολογηθῶ τὰ πάντα.

— Εὐχαριστῶς, τῷ εἶπον καὶ ἐξήλθον.

Ἦτο ἡ ἐνδεκάτη ὥρα τῆς πρωίας· ὁ καιρὸς ἐξαιρετικὸς καὶ θερμὸς. Ὁ Ἐρρίκος εἰσιῶπα. Ἦτο ἀπνησυχολημένος καὶ ἐβάδιζε δι' ἀνίσων βημάτων, τὸ σῶμα καὶ τὴν κεφαλὴν κεκλιμμένην ἔχων. Καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἐσκεπτόμην.

— Τέλος θὰ μάθω τί σκέψεις εἶνε μέσα σ' αὐτὸ τὸ κεφάλι, ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν. Βεβαίως κάμμία πλάνη, ὄνειρον ποιητικόν. Θὰ τὸν ἐπαναφέρω εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον, θὰ τοῦ εὐρω κανὲν ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον του, καὶ θὰ καταστήσῃ εὐτυχῆ πάλιν τὸν πατέρα του. Βλέπων ὅμως αὐτὸν τοσοῦτῳ σοβαρόν, καὶ ἀναλογιζόμενος τὸ περιφρονητικὸν μειδιάμα μὲ τὸ ὁποῖον ὑπεδέχθη τὰς προτάσεις μου, ἐσκέφθη ὅτι ἦν ἀπίθανον νὰ ὑπάρχῃ δόσις τρέλας εἰς τὸν νέον τοῦτον.

— Ποιὸς ξεῦρει, ἔλεγον, ποιὸς ξεῦρει. Εἶνε τὸσον αὐστηρὸς ὁ ἄνθρωπος εἰς ὅ,τι δὲν καταλαμβάνει. Πιθανὸν νὰ γίνῃ μέγας εἰς τὸ μέλλον.

Ἐίχον ἤδη φθάσει.

— Ὁ Ἐρρίκος ἤνοιξε τὴν στενὴν καὶ χαμηλὴν θύραν καὶ μ' εἶπεν·

— Ἐφθάσαμεν, ἄς εἰσέλθωμεν.

Εἰσῆλθον· κατέβημεν δύο βαθμίδας, καὶ εἶτα ἔκλεισεν αὐτὴν ἐπιμελῶς.

Γ'

Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸν κήπον ἡ θερμότης ἦν ἀνυπόφορος, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Ἐρρίκος μ' ὠδήγησεν εἰς τι διαμέρισμα δροσερὸν τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος ἐτιτολόρησε γελῶν· σπουδαστήριον. Εἶχεν ὡς ἐπιπλακαλιὰν τινὰ τράπεζαν καὶ τινὰς ἀγροτικὰς καθέδρας.

— Ἐδῶ ἠρχόμεθα, μ' εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ὅταν ἐζη ἡ μητέρα μου νὰ περάσωμεν τὴν Κυριακὴν μὲ δύο ἢ τρεῖς φίλους μας· ὁ καιρὸς ὅμως ἐκεῖνος ἐπέρασε, προσέθηκε μετὰ στεναγμοῦ, αὐτὴ ἡ τράπεζα τόρα μοῦ χρησιμεύει μόνον νὰ μελετῶ. Μοῦ ἀρέσει δὲ νὰ ἐρχομαι ἐδῶ, διότι μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ψυχὴ μου δὲν εἶνε μόνη.

— Σὰς ἐνωῶ, εἶπον, ἀλλὰ δὲν εἰσῆλθε κανεὶς ἄλλος ἀκόμη ἐδῶ μέσα;

— Κανεὶς, ἀπεκρίθη μετὰ τινὰ δισταγμὸν καὶ ἐρυθριῶν ἐλαφρῶς.

— Τὸ μυστικόν εἶνε διπλοῦν, ἐσκέφθη καὶ δὲν θὰ τὸ μάθω ὀλόκληρον.

Δεικνύων μοι δὲ ἐρμάριον τι ἐντὸς τοῦ τοίχου κεχωσμένον,

— Ἴδου καὶ ἡ βιβλιοθήκη μου, εἶπε.

Ἦσαν ἅπαντα βιβλία φυσικῆς ἱστορίας, χημείας καὶ φυσιολογίας. Ἐλαβε τόμον ἐξ αὐτῶν καὶ τὸν ἐναπέθηκε πρὸ ἐμοῦ ἐπὶ τῆς τράπεζης. Τὸ βιβλίον τοῦτο ἐπραγματεύετο περὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἀνακαλύψεων τῶν γενομένων ἀπὸ διαφόρων αἰῶνων διηγουμένον συνάμα καὶ τὸν τρόπον αὐτῶν. Μῆκος αὐτοῦ εἶχον καταλάβει αἱ ἐπιχειρήσεις μεγαλοφῶν ἀνδρῶν, ὅπως ἀποσπάσσει ἀπὸ τῆς φύσεως, τί τῶν μυστικῶν τῆς. Παρατήρησα δὲ μετὰ φρίκης ὅτι τὸ μέρος τοῦτο τοῦ βιβλίου ἦν τὸ μᾶλλον μεταχειρισμένον καὶ τὸν ἠρώτησα τὸ αἶτιον.

— Naί, μοὶ ἀπεκρίθη αὐτὰς τὰς σελίδας μελετῶ περισσότερον. Πρὸ πάντων δὲ ταύτας, καὶ ἔστρεψεν ἔτι φύλλα τινὰ δεικνύων μοι κεφάλαιον ἐπιγραφόμενον: *Ἄχρι τῆς σήμερον προσπάθειαι πρὸς παραγωγὴν τοῦ κυανοῦ γαρυφάλλου.*

— Μά, τί! ἀνέκραξα, χωρὶς νὰ προσπαθῆσω πλέον ν' ἀποκρύψω τὸν φόβον ὃν εἶχον συλλάβει περὶ τῆς διανοητικῆς του καταστάσεως, μὰ τί! ζητεῖτε καὶ σεῖς νὰ εὑρετε τὸ κυανοῦν γαρυφάλλον; Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικόν σας;

— Ἐκεῖ πράγματι τείνουσιν ἅπασαι αἱ προσπάθειαι μου. Τὴν ἐκπληξίν σας καὶ τὸν οἰκτὸν σας τὸν ἐπερίμενα. Ἀμφιβάλλετε περὶ τοῦ λογικοῦ μου, δὲν εἶν' ἔτσι; καὶ λέγετε ὅτι τὸ ὄνομά μου θ' αὐξήσῃ κατὰ ἓνα τὰ ἀναφερόμενα ἐδῶ ὀνόματα. Μὴ σπεύδετε νὰ κρίνετε καὶ σκεφθῆτε ὅτι τρελοὶ εἶναι ὅσοι ἀπέτυχαν.

— Μήπως σεῖς ἐπέτυχατε;

— Σχεδόν· πλησιάζω εἰς τὴν ἐπιτυχίαν.

— Σχεδόν!... πλησιάζω εἰς τὴν ἐπιτυχίαν. Ἀλλ' ὅλοι ὅσοι ὠνευρέθησαν τοιαῦτα ἀδύνατα πράγματα τὰ ἴδια ἔλεγον. Διακόσιοι δυστυχεῖς, οἱ ὅποιοι ἐζήτησαν τὸν τετραγωνισμόν τοῦ κύκλου ἢ τὴν ἀέναον κίνησιν, ἀπέθανον μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἂν ἔζων μίαν ἀκόμη ἡμέραν θὰ εὑρίσκον ὅ,τι ἐζήτησαν. Σκεφθῆτε καὶ σεῖς καλῶς καὶ ἐγκαταλείψατε ὁδὸν ἢ ὁποία πιθανὸν νὰ ἔχη μοιραῖον τέλος.

— Μὴ πιστεύετε, εἶπε καθήμενος, ὅτι ἐνεργῶ ἀπερισκέπτως. Οὐδεμίαν μὲ κατέχει πλάνη, γνωρίζω τί πράττω, καὶ ἀφ' ἧς ἡμέρας θὰ ἔχω τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ ἐπιχειρήσῃς μου εἶνε τρελὴ καὶ κινδυνώδης θὰ τὴν ἐγκαταλείψω. Θὰ λυπηθῶ, ἀλλὰ θὰ τὸ κάμω. Θὰ ἰδῆτε ὅτι οἱ μέχρι τοῦδε κόποι μου δὲν ἦσαν ἀκαρποί. Πρὸ τίνος μοὶ ὁμιλήσατε περὶ τοῦ ἀδυνάτου. Μήπως ἡ δι' αὐτοῦ κίνησις, ὁ ἠλεκτρισμὸς, ὁ μαγνητισμὸς, καὶ τόσαι ἄλλαι ἀνακαλύψεις πρὸ πεντήκοντα μόνον ἐτῶν δὲν ἐφαίνοντο ἀ-

δύνατα πράγματα ; "Αλλως τε σκεφθῆτε ὅτι, τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ζητῶ εὐρίσκειται εἰς πολλὰ ἄλλα ἄνθη. Ἐὰν ὑπάρχη ποικιλία ἀναρίθμητος ῥόδων, δαλιῶν, λειρίων....

— Ναί, ἀλλὰ κυανοῦν ῥόδον, λειρίον ἢ δαλίαν δὲν ἔχομεν ἀκόμη, οὔτε....

— Κυανοῦν γαρύφαλλον, ἤξεύρω καὶ δι' αὐτὸ τὸ ζητῶ. Πράγματι, ἡ φύσις ἐφάνη φιλόργυρος εἰς τὸ χρῶμα τοῦτο. Πολυὸ λίγα ἀντικείμενα δύνανται νὰ καυχῶνται ἐπὶ τῇ προτιμῇ ταύτῃ. Δὲν εἶνε ὅμως καὶ ἀδύνατον νὰ τὸ ἐπεκτείνῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ εἰς τὰ λοιπὰ φυτὰ.

Ἐκίνησα τὴν κεφαλὴν ὥσει θέλων νὰ εἶπω : τὸ ὅμως αὐτὸ μοῦ φαίνεται ὀλίγον τολμηρὸν, ὅτε ἐπανέλαβε.

— Καὶ ὅταν ἀπαξ ἐπιτύχω τοῦ σκοποῦ μου, ἤξεύρετε τί μὲ περιμένει ; Ἡ δόξα καὶ ἡ περιουσία ἀπασαί αἱ γεωργικαὶ ἐταιρεῖαι ὑπεσκέθησκον σπουδαῖα ποσὰ εἰς ὃν τινα παραγάγει τὸ πρῶτον κυανοῦν ῥόδον, δαλίαν, ἢ γαρύφαλλον. Μόνον τὰ ἐν Εὐρώπῃ βραβεῖα ἀνέρχονται εἰς ἑν ἑκατομμύριον. Βλέπετε ὅτι δὲν ἐργάζομαι μόνον διὰ τὴν δόξαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ σοβαρὸν μέρος τοῦ βίου, καθὼς λέγεται. Θέλω ταυτοχρόνως ν' ἀποκτήσω καὶ ὄνομα μέγα καὶ περιουσίαν μεγάλην, δι' ἐμὲ καὶ τὸν καλὸν μου πατέρα, εἰς τὸν ὁποῖον τόσας προξενῶ λύπας. Ἐννοεῖται τὴν δικαίαν τοῦ κρύπτω τὰς ἀσχολίας μου. Ἐπέθνησκε, ἂν μ' ἐνόμιζε τρελόν. Ἐπροτίμησα νὰ μὲ κατηγορήσῃ ὡς ἄνηρόν ἢ φιλικῆς μου προσβῆλλεται, ἀλλ' ἡ καρδιά μου ὑποφέρει ὀλιγώτερον.

— Τὰ αἰσθήματα ταῦτα εἶνε ἀξιόλογα καὶ θὰ ἔχωσι μεγαλειτέρην ἀξίαν, ἐὰν αἱ προσπάθειάί σας στερωθῶσι δ' ἐπιτυχίας. Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, καὶ θέλω νὰ εἶμι εὐλικρινὴς πρὸς ὑμᾶς, νομίζω ὅτ' ἡ ἐπιτυχία αὕτη εἶνε λίαν ἀμφίβηλος.

— Ἐλθετε, ἄς καταβῶμεν εἰς τὸν κήπον, μ' εἶπεν. Ἦτο μεσημβρία καὶ ἡ θερμότης ὑπερβολικὴ. Ὁ Ἐρρίκος ἀπέβηκε τὴν βεδιγγόταν του, ἔλαβε ποτιστήριον εἰς χεῖρας καὶ εἰσήλθομεν εἰς τὸ θερμοκήπιον.

— Εἶνε ἀκριβῶς ἡ κατὰλληλος ὥρα καθ' ἣν πρέπει ν' ἀνοίγω τὰ θυρίδια διὰ νὰ εἰσέρχεται ὁ ἥλιος. Ἐκοπίασα πολὺ διὰ νὰ εὐρω τὴν κατὰλληλον ὥραν κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχάς, ὁπότε πρέπει νὰ ἐκθέσω τὰ φυτὰ μου εἰς τὴν φυσικὴν θερμοκρασίαν. Ἐὐν μίαν ἡμέραν λησμονήσω ἢ ἀργήσω μίαν ὥραν, τὸ πᾶν κατεστράφη. Δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν δὲν ἐφοβήθηνα νὰ πηδήσω ἀπὸ τὸ παρᾶθυρον, καὶ ν' ἀναβῶ τὸν τοίχον διὰ νὰ ἔλθω ἐδῶ.

Ἐρρίφα περίεργα βλέμματα ἐπὶ τῶν φυτῶν του ἵνα ἴδω ποῦ τὸ κυανοῦν χρῶμα εἰς ἄνθος ἢ κάλυκας, ἀλλ' οὐδαμοῦ. Τρεῖς ρίζας γαρύφαλλων εἶδα μὲ τ' ἄνθη των, κόκκινα, λευκὰ μετὰ στιγμάτων, καὶ λευκὰ, κατὰλευκα, πλησίον τῶν ὁποίων εὐρίσκοντο δύο ἕτεραι ρίζαι, ἐφ' ὧν οὐδὲ ἄνθος, οὐδὲ κάλυξ ὑπῆρχεν.

— Ἀξιόλογα, καλὰ, ἀριστούργημα, ἐπιθύρισε ὁ Ἐρρίκος ἐξετάζων τ' ἄνθη του.

— Καλὰ, ἀξιόλογα, ἤθελα ὅμως νὰ ἴδω τί εἶνε καλὸν καὶ ἀξιόλογον, ἐσκέφθη.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἠθέλησα νὰ τὸν παραξῶ εἰς τὴν ἐπασχόλησίν του, ἤρκεσθη μόνον νὰ παρατηρῶ τὰς φροντίδας τὰς ὁποίας κατέβηκε διὰ τ' ἄνθη του. Τὰ ἐπὶ τῆς πρῶτον καὶ ἔπειτα τὰ ἐσκαλίσε μετὰ μεγάλῃς προσοχῆς, εἶτα δὲ ἐξάγων φιαλίδιον ἀπὸ τοῦ θυλακίου του ἔχυσε σταγόνας τινὰς ὑγροῦ ἐλαιώδους καὶ πρασινωποῦ εἰς τὰς δύο μικρὰς ρίζας τῶν γαρύφαλλων.

Κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ νέος μου φίλος ἦν κεκλιμένος ἐπὶ τῶν ἀνθῶν του.

Ἡ κίνησις αὕτη ἀνοίξασα τὸ ὑποκάμισον περὶ τὸ στήθος ἀφῆκε νὰ φανῇ μετὰλλίον τι κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ. Ἦτο μικρογραφία προσώπου εἰς σχῆμα ταλλήρου περιβαλλομένη ὑπὸ χρυσοῦ κύκλου καὶ ἐξαρτωμένη ἀπὸ μελανῆς μεταξίνης ταινίας. Ὁ Ἐρρίκος ἐν τῇ σπουδῇ τῆς ἐργασίας του δὲν τὸ παρετήρησε καὶ οὕτως ἐδυνήθη νὰ διακρίνω τὸ πρόσωπον νεαρὰς κόρης θαυμασίας καλλονῆς. Ὅτε ὅμως παρετήρησεν ὅτι τὸ μετὰλλιον εἶχεν ἐκφύγει τῆς συνήθους θέσεώς του τὸ ἐπανέθεσε ζωηρῶς, ρίψας βλέμμα πρὸς ἐμέ, ὥσάνει μὲ ἠρώτα: Τὸ εἶδατε; Δὲν ἠθέλησα νὰ τὸν λυπήσω, δεικνύων εἰς αὐτὸν ὅτι τὸ εἶδα καὶ δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν τὸν ἀπασχόλησα ἐπὶ τοῦ πρώτου θέματος τῆς ὁμιλίας μας.

— Μετὰ τόσης πεποιθήσεως μοῦ ἐλέγατε πρὶν περὶ τῆς ἐπιτυχίας σας, ὥστε θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἐὰν μοὶ δείξετε τί πρᾶγμα σας φέρει εἰς τὸ συμπέρασμα αὐτό.

— Ἴδου, εἶπε δεικνύων μοὶ τὰ λευκὰ γαρύφαλλα. Ἴδου τί ἐδημιούργησα, τὸ ὁποῖον ἄλλος κανεὶς πρότερον δὲν εἶχε κατορθώσει. Ἴδου τί με βεβαίωσι ὅτι εἰς ἕξ ἑβδομάδας, δηλαδὴ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Αὐγούστου, οἱ μικροὶ αὐτοὶ κάλυκες, οἱ ὅποιοι μόλις φαίνονται καὶ τοὺς ὁποίους τόσον περιποιούμαι θὰ γίνωσι γαρύφαλλα μὲ τὴν ὁσμὴν αὐτὴν, καὶ ἔκοψεν ἑν λευκὸν γαρύφαλλον, τὸ ὁποῖον μ' ἔδωκε, καὶ τὸ χρῶμα αὐτό, καὶ μοὶ ἐδείκνυε τὸν οὐρανόν, τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ κατακύνων.

— Πῶς! ἀνεκόραξα δυσκόλως συγκαταῶν ἐν ἐμοὶ τὸ αἰσθημα τοῦ αἵτου, τὰ λευκὰ αὐτὰ γαρύφαλλα σας ἀποδεικνύουν ὅτι θὰ ἐπιτύχετε ; Ὁμολογῶ ὅτι μέχρι τοῦδε τὰ ἄνθη αὐτὰ μοὶ ἐφαίνοντο ὀλιγώτερον πολυτίμηκα καὶ ὀλιγώτερον δύσκολα νὰ γίνωσιν ἄφ' ὅτι σεῖς τὰ νομίζετε.

— Ἴσως διότι συγγέστε, ἀπεκρίθη, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι παρετήρησε τὴν εἰρωνεῖαν τῶν λόγων μου, τὰ γαρύφαλλα αὐτὰ μὲ τὰ συνήθη λευκὰ. Ἐνῶ πολὺ πιθανόν ὅτι δὲν ὑπάρχωσιν εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον δύο ὅμοια. Γελάτε ; Μάθετε ὅτι τὴν ρίζαν αὐτὴν ἢ ὁποία παρήγεν ἔως τότε μόνον κόκκινα γαρύφαλλα, κατάρθωσα νὰ τὴν ἀποχρωματίσω διατηρῶν πάντοτε τὴν εὐωδίαν τοῦ γαρύφαλλου *Bojota*, καὶ παραγάγω φυσικῶς τὰ λευκὰ αὐτὰ. Τοῦτο δὲ μέχρι τοῦδε οὐδεὶς εἶχε κατορθώσει. Γνωρίζω τώρα τὴν παραγωγὴν του καὶ τὸ μέλλον του. Ἦτο κόκκινον, ἐγένετο λευκόν, θὰ γίνῃ κυανοῦν. Νὰ σας ἐξηγήσω

πῶς θὰ τὸ κατωρθῶσω τοῦτο, νὰ παραγάγω δηλαδὴ ἀπὸ τὸ λευκὸν αὐτὸ καὶ οὐχὶ ἀπὸ τὸ σύνθετον, κυανῶ γαρύφαλλον, εἶνε πρᾶγμα πολὺ δύσκολον καὶ ἀπαιτεῖ πολὺν χρόνον. Προτιμῶ νὰ σας καταπέσω διὰ πραγμάτων ἢ διὰ τῆς θεωρείας. Ἐλπίζω ὅτι ἐντὸς ἕξ ἑβδομάδων θὰ σας δείξω κυανοῦν γαρύφαλλον.

— Καὶ ἂν αἱ ἐλπίδες σας ψευθῶσιν, ἂν πάλιν ἀπὸ κυανοῦ ἴδῃτε τὸ λευκὸν χρῶμα ;

— Ἀδύνατον, ἀπεκρίθη, ἀλλ' ὅπως δῆποτε ἄς ὑποθέτωμεν ὅτι θὰ ἦνε κόκκινα, διότι θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ παλαιὸν τοῦ χρωμα, κατ' ἰδιοτροπίαν τῆς φύσεως...

— Ἄ... τότε τί θὰ κάμετε ;

— Θὰ λυπηθῶ πολὺ, θὰ ἐγκαταλείψω τὰς δοκιμὰς μου, καὶ θὰ ζητήσω τὰς συμβουλὰς σας.

— Καλὰ, πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη, ἐντὸς ἕξ ἑβδομάδων θὰ συναντηθῶμεν.

Οὕτω συνδιαλεγόμενοι ἐφθάσαμεν μέχρι τῆς ἑώρας ὅπου ἀπεχωρίσθημεν.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἄνθη του καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν μου, ἐλπίζων ὅτι ἠθελον ποτὲ ἐπαναγάγει τὸν νέον μου φίλον εἰς σοβαροτέρας ἀσχολίας, διότι ἀμφέβαλλον περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σχεδίου του, ἦν αὐτὸς ἐθεώρει τὸσφ βεβαίαν.

Ἐπεται τὸ τέλος.

Αἴσιμος

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

ἠλασύνονται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῶ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμουμένων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχ. τελῶν.]

Σαβιὲ-δε-Μορτεπέν : Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως, μυθιστόρ. δραματικώτατον, ἀρτι ἐκδόθην ἄρ. 3 (3,30)

Φριδερίκου Σουλιέ : Αἱ Τέσσαρες Ἐποχαί, μυθιστορία ἱστορικὴ, μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Α. Ν. Πιπίνου. (Τόμος Α' Οἱ Κέλται. — Οἱ Γαλάται). Δραχ. 2,50 (2,70)

Γεωργίου Α. Βαλαβάνη : Διηγήματα, κομψὸς τόμος περιέχων 8 διηγήματα. Δραχ. 1. [1,20]

Αἰμιλίου Ζολᾶ : Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας. Δραχ. 3. [3,30]

Γεωργίας Σάνθης : Λέων Λεώνης, μεταφράσις I. Ἰσιδ. Σουλίσση. Δραχ. 1,50. [1,80]

Αἰμιλίου Ρισβούργ : Τὰ Δύο Λίβνα. Δρ. 1,60 [2]

Κομήσης Δάκ : Ἡ Ὁραία Παρισινή. λπ. 60. [70]

Γρηγορίου Δ. Ξεροπούλου : Τὸ Τριακοσιᾶ-δραχμὸν Ἐπαθλον. λπ. 50. [60]

Παύλου Μαντερά : Ὑγιεινὴ, μεταφράσις Ν. Ἀξελῶδ, ἱατροῦ. Δραχ. 4. [4,30]

Νικολάου Σαραντή (μαγείρου) : Σύγγραμμα Μαγειρικῆς. Δραχ. 4. [4,30]

Δημοσθένους Ν. Βρατσάνου : Τρεῖς μῆνες παρὰ τῆ Δουκίση τῆς Πλακεντίας, φυλλάδιον Α'. λπ. 40. [45]

Σαβιὲ Μαρμιέ : Οἱ Μιλλόνουφοι τῆς Σπιτσεβέρρη, μυθιστορία στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δραχ. 1,50 (1,70)

Pierre Zaccan : Οἱ Τυχοδιώκται τῶν Παρισίων, Μυθιστορία. Δραχ. 2,20 (2,40)

Στεφάνου Θ. Ξένου : Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ, ἥτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα Ἡ Καταστροφή τῶν Γεννητῶν, Τόμοι 2. Δραχ. 5. [5,50]

Στεφάνου Θ. Ξένου : Ἡ Ἡρωὶς τῆς Ἐλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὁγκώδεις. Δραχ. 4. [4,50]